

VIVAT ACADEMIA

sekretariaat :

em. jacqmainlaan 126

1000 brussel - tel. 02 / 18 68 20 - pr 4292 38

verantwoordelijke uitgever :

lic. hugo hermans

saturnusstraat 12, 2600 berchem

BETAAL UW BIJDRAGE op de postrekening 429238, Verbond der Vlaamse Academici, Brussel. Vermeld de afdeling waartoe U wil behoren, indien U niet geografisch wenst ingedeeld te worden. Bijdrage : steunende leden 500 fr. of meer, gewone leden 300 fr., en 100 fr. voor minder dan drie jaar afgestudeerden, dienstplichtigen of echtgenote-bijlid. WERF OOK NIEUWE LEDEN. Maak het V.V.A. sterk, dan kan het meer doen voor de Vlaamse zaak.

geen belgische amnestie meer nodig

Juridisch en legaal in strijd met elke parlementaire traditie, hebben zowel de Kamer als de Senaat op een ontrend brutale wijze geweigerd het wetsvoorstel tot amnestie zelfs maar in overweging te nemen. Om uiteindelijk electorale redenen, wordt de amnestieweigering, als een politieke citroen tot de laatste druppel uitgeperst. Door hun weezinwekkende partijbekrompenheid, zullen onze huidige machthebbers dus niet in staat zijn gebleken, waarachtig humanisme aan de dag te leggen, het politiek klimaat in dit land gezonder te maken, of zelfs gewoon te doen wat elders reeds lang is gebeurd.

Doelend op de amnestieweigering zei voorzitter COENE het treffend op de jongste IJzerbedevaart: 'Dit valt voor in dit kleine land, op een ogenblik waarop, alover continenten een nieuwe hoop op wereldvrede rijst, waarop Oost en West mekaar ontmoeten en waarop zelfs Duitsland en Israël mekaar de hand reiken over de verschrikking van de gaskamers heen'.

Wij moeten er dus niet meer op wachten, het heeft toch geen zin. Er rest ons alleen ons van deze trieste staat af te keren EN AAN ONS ZELF AMNESTIE TE VERLENEN. Want, doen wij dit wel? Amnestie hangt immers niet alleen af van het er doorhalen van een wetsvoorstel, amnestie is ook een psychologische houding van de ene mens tegenover de andere en zelfs van een mens tegenover zijn eigen verleden. Op die twee punten kan er in Vlaanderen nog heel wat gedaan worden.

Wij moeten bewust als stelregel voorhouden dat wij voortaan weigeren de politieke collaboratie nog als een FOUT te beschouwen. Wij moeten aan onze kinderen en aan de jonge generatie leren dat het ONFATSOENLIJK is, zich laatdunkend uit te laten over diegenen die zich in oorlogstijd voor de Vlaamse zaak hebben willen inzetten. Het was geen fout, het was in de meeste gevallen een blijk van moed en waarachtige burgerzin.

Zij die voor ons volk van de Duitsers en van de nieuwe orde het heil verwachtten, waren niet naïever of onverantwoordelijker dan de tallozen die vóór de oorlog de bezettingsstaat België als een vaderland wilden beschouwen. Dat hebben de feiten stilaan afdoende bewezen.

De oorlogsmisdaden van de collaboratie tegen eigen volk, waren veel minder tatrijk dan deze gepleegd door de weerstand en bij de bevrijding door het gepeupel.

DE REGERING LEBURTON:

MEN KENT DE BOOM AAN ZIJN VRUCHTEN...

De verklikkingen van eigen mensen tijdens de collaboratie, waren veel minder talrijk dan de verklikkingen en verdachtmakingen, waarvan na het herstel van de Belgische bezetting, talloze Vlamingen het slachtoffer werden.

Er was veel meer reden en aanleiding tot collaboratie in Vlaanderen dan in Brussel en in Wallonië en er is er minder geweest. Men heeft dit brave volk willen wijs maken dat het de misdaden heeft begaan, die anderen hebben gepleegd.

Juist van dit SCHULD-COMPLEX moeten wij ons vrijmaken ; wij hebben onszelf niets te verwijten. Had Vlaanderen aan de kant moeten blijven staan, als uit alle landen van Europa vrijwilligers optrokken tegen het 'goddeloos communisme' ? Dat de nazi's al even goddeloos waren, wisten op dat ogenblik zelfs de Duitsers niet. Achteraf is het gemakkelijk schuld geven. Maar wie is er achter de Russische grenzen gaan speuren naar concentratiekampen ? Wij hebben alleen Katyn te zien gekregen, van de Amerikanen Hiroshima en Nagasaki en van de Engelsen Dresden...

Aan de grote oorlogsmisdaden hebben de Vlamingen nooit deel gehad. Onze Oostfrontsoldaten stonden niet aan de gasovens, maar aan het front. Dat was ook een strijd voor de Westerse beschaving. De juridische strafbaarheid kan ernstig betwist worden en... waren de Russen wel bondgenoten van de staat België ?

Laten wij dus een eind maken aan de gewoonte, het gedrag van bepaalde Vlamingen tijdens de bezetting, als 'fout' te beschouwen. De verraders onder ons zijn veeleer diegenen die niet MET hun volk TEGEN deze harteloze en onrechtvaardige staat stelling willen nemen. De echte verraders zijn in elk geval diegenen die om electorale redenen amnestie hebben belet. De boodschap dient luid te worden verkondigd dat ALLE strekkingen bedacht op het welzijn van het Vlaamse gemeenebest, zo in het verleden als in het heden, EERBAAR waren, zijn en blijven.

De amnestieweigering is een misdaad tegen de beschaving.

'België weigert amnestie', moet voortaan worden beantwoord met een klinkend 'VLAANDEREN GEEFT AMNESTIE'.

De Centrale Raad van het V.V.A., te Antwerpen vergaderd op 16.12.1972, heeft de hieronder afgedrukte motie opgesteld en aan de pers medegedeeld. Dat deze motie algemeen weerklank vond, ook bij de tegenstrevers, kunt U merken in onze rubriek 'Gelezen in...'

motie

Overwegende dat het hoofd van een Belgische regering de taal moet beheersen, zowel actief als passief, van de meerderheid van de rijksbevolking, nl. het Nederlands ;

Overwegende dat, wanneer de wettelijke voorschriften omtrent het talenonderricht in de Belgische middelbare scholen in Wallonië het aanleren van het Nederlands voorschrijven, een Waal kandidaat-premier, houder van een universitair diploma, derhalve de kennis van de Nederlandse taal heeft moeten verwerven ;

Overwegende dat in de loop van de latere levensjaren de politicus, die hoopte ooit Eerste Minister te kunnen worden, gedurende vele jaren de kans had de kennis van het Nederlands te verruimen en te verbeteren ;

Overwegende dat zijn aktueel tekort inzake talenkennis derhalve alleen het gevolg kan zijn van zijn gebrek aan belangstelling, zijn onbekwaamheid, zijn aanmatiging of zijn takteloosheid tegenover de meerderheid van de bevolking ;

Dit alles overwegend is de Centrale Raad van het Verbond der Vlaamse Academici, op 16 december '72 te Antwerpen vergaderd, van mening dat de Heer Leburton als eventueel Eerste Minister onaanvaardbaar is, en dat een politieke partij, die de bekrompenheid van een dergelijk kandidaat-premier steunt, hopeloos zichzelf blameert.

Derhalve wijst het V.V.A. de Vlamingen op hun plicht niet alleen de Nederlands onkundigheid van de Heer Leburton, maar ook de laksheid terzake van de Vlaamse vleugel van de B.S.P. als volksonwaardig te veroordelen.

Bovendien is het V.V.A. van oordeel, dat het geen zin meer heeft in de huidige tijd, waarin de meerderheid van de Belgische bevolking voor een min of meer verregeande vorm van federalisering gewonnen is, nog een conservatief unitarist als kandidaat Premier voorop te stellen, en dat elk regeringsprogramma, waarin de oplossing van de communautaire problemen naar de achtergrond wordt geschoven, onrealistisch en onaanvaardbaar is.

Dat ons somber voorgevoel bij het tot stand komen van de regering Leburton niet ongegrond was, is intussen overduidelijk en voor allen gebleken. Bij de bespreking van de politieke aktualiteit besloot de Centrale Raad in zijn laatste vergadering door middel van een nieuwe motie een waarschuwend stem te laten horen.

motie

De Centrale Raad van het V.V.A., in vergadering bijeengekomen te Gent op 5 mei 1973,

- herinnert eraan dat de politici destijds de invoering van de zogenaamde 'vrijheid van de familievader' te Brussel goedpraatten, met de belofte in compensatie daarvoor nieuwe instellingen in de hoofdstad in het leven te roepen, die op een doeltreffende wijze de Vlamingen aldaar zouden beschermen ;
- stelt vast dat de belangrijkste van deze instellingen nl. de Nederlandse Commissie voor de Cultuur te Brussel, in haar werking wordt lam gelegd door het niet ter beschikking stellen van de nodige geldmiddelen ;
- verzoekt dringend de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap, zonder verwijl in deze toestand te verhelpen, door het verlenen van de onontbeerlijke kredieten, zodat de Commissie haar taak van Nederlands cultuurbeleid in de hoofdstad degelijk zou kunnen aanvangen.

Behalve het V.V.A. dat in zijn motie van 5 mei 1973 zijn ontevredenheid bekend maakte over de gang van zaken in een regering, welke in haar driedigheid bedoeld was om de regionalisering door te voeren, hebben zowel het overlegcentrum van Vlaamse verenigingen als het Vlaams komitee voor Brussel in een officiële mededeling de vinger op dezelfde wonde gelegd.

OVERLEGCENTRUM VAN VLAAMSE VERENIGINGEN.

Blijde-Inkomststraat 79 - 3000 LEUVEN.

Het presidium van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen drukt zijn grote bezorgdheid uit over de gang van zaken i.v.m. de verwezenlijking van een aantal eisen, die de Vlaamse verenigingen en 94 Vlaamse prominenten eensgezind hebben gesteld in hun zeven-punten-programma inzake Brussel en waaraan voorzitters van politieke partijen hun akkoord hebben gegeven.

Bovendien stelt het presidium :

- dat de Nederlandse Commissie voor de Cultuur te Brussel over de nodige kredieten moet beschikken om haar grondwettelijke opdrachten te kunnen uitvoeren, te meer dat de werking van deze Commissie werd aangezien als een tegengewicht voor de nadelige gevolgen van de 'vrijheid van de familievader' ;
- dat er een pakt tot stand moet komen waardoor de Vlaamse minderheid in Brussel daadwerkelijk beschermd wordt tegen elke diskriminatie vanwege de franstalige meerderheid aldaar ;
- dat de oprichting van een Vlaamse Universitaire Raad een dringende noodzakelijkheid is ; de zgn. grondwettelijke bezwaren ertegen van minister Calewaert ziet het presidium aan als niet evident, vermits het ontwerp van dekreet tot oprichting van deze Raad werd ingediend door eminente juristen.

Het presidium van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen kan zich bezwaarlijk ontdoen van de indruk, dat een regeling van de hangende gemeenschapsproblemen door de regering eenvoudig ter zijde wordt geschoven. Het waarschuwt de verantwoordelijken andermaal, dat het dit politieke vluchtmisdrif niet zal nemen.

**KNACK, HET WEEKBLAD VOOR VLAMINGEN DIE DENKEN ...
MAAR DIE GEEN BEST GEHEUGEN HEBBEN.**

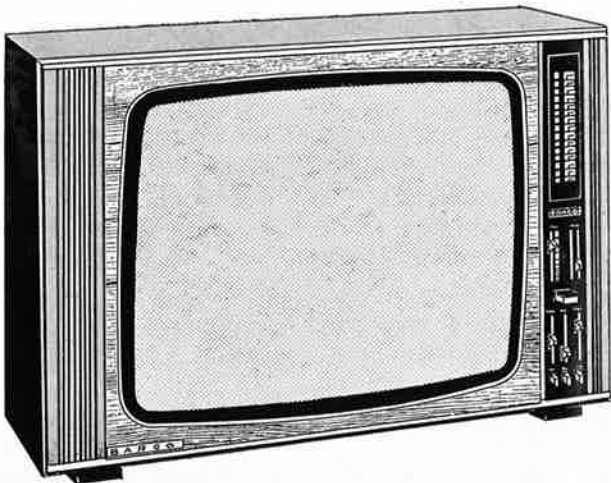
VLAAMS KOMITEE VOOR BRUSSEL.

Rijkeklarenstraat 45 - 1000 Brussel - Tel. : 02 / 12 10 56

motie

Het Vlaams Komitee voor Brussel in jaarlijkse Algemene Vergadering bijeengekomen op donderdag 10 mei 1973

- onderzocht de werking van de nieuwe politieke en kulturele instellingen in Brussel-Hoofdstad.
- schonk zijn bijzondere aandacht aan het aktuele probleem van de dotatie toe te kennen aan de Nederlandse kulturele Kommissie.
- deelt de verontwaardiging van de gehele Vlaamse gemeenschap over het voornemen slechts 7.500.000 fr. als jaarlijkse toelage toe te kennen aan deze kommissie, die tot opdracht heeft de Nederlandse Kultuur en het Nederlandstalig onderwijs in Brussel-Hoofdstad te bevorderen.
- herinnert er aan dat de kulturele Kommissie als tegenprestatie werd voorgesteld voor de invoering van de 'Liberté du père de famille'.
- stelt vast dat deze beruchte vrijheid van het gezinshoofd onmiddellijk gerealiseerd werd, terwijl de werking van de Nederlandse kulturele Kommissie volledig verlamd zou worden door de bespottelijk lage toelage van 7.500.000 fr. Weigert de regering het vereiste bedrag toe te kennen, dan moet zij konsekvent hiermee de 'Liberté du père de famille' ook maar radikaal afschaffen.
- eist met klem dat de kommissie tenminste kan beschikken over de door haar noodzakelijk geachte minimumtoelage voor een doeltreffende werking.
- doet een uitdrukkelijk beroep op de Nederlandstalige minister en parlementsleden en inzonderheid op de minister van de Nederlandse kultuur om in deze principiële aangelegenheden voet bij stuk te houden.

BARCO

uw vertrouwen waard

**IN KNACK EN HUMO HET VERHAAL VAN DE REPRESSIE GESCHREVEN DOOR
JOHAN STRUYE EN FRANS VERLEYEN... IN DIE TIJD NOG KLEUTERS.**

FESTIVAL VAN VLAANDEREN 1973

Zoals vorige jaren hebben we voor u beslag gelegd op het eerste middenbalkon van het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel voor het

concert van zondag 9 september 1973 te 20.30 uur

Dit concert staat onder de bescherming van de NEDERLANDSE COMMISSIE VOOR DE CULTUUR VAN DE BRUSSELSE AGGLOMERATIE en wordt gebracht door de

WIENER PHILHARMONIKER

DIRIGENT CLAUDIO ABBADO

PROGRAMMA : **Prokofiev: Suite uit Romeo en Julia**
Tsjaikowsky: 6e symfonie

Het ligt in onze bedoeling het Festival van Vlaanderen te Brussel te steunen en tevens het contact tussen onze leden te bevorderen. Hiertoe wordt ruimschoots gelegenheid geboden op de receptie na afloop van het concert.

We hebben voorlopig 150 plaatsen voorbehouden. Wacht niet tot deze allemaal uitverkocht zijn en bestel onmiddellijk. Wij konden plaatsen voor u bekomen tegen de zeer gunstige prijs van 200 fr. (i.p.v. 300 fr.). U kunt kaarten bestellen op volgende wijze :

ANTWERPEN : door storting van het overeenstemmend bedrag op de postrekening 2424.81 van Kredietbank-Oude-God voor rekening nr. 414-3106661-78 van V.V.A.-Antwerpen, met vermelding van de reden van de storting.

tel. 49 94 80 Ir. Erik Brinckman.

BRABANT : door storting op postrekening 4292.38 van het Verbond der Vlaamse Academici, Brussel.

LIMBURG : door bestelling bij

Ir. Fr. Hendrinckx, secretaris, tel. 733 41

Dr. J. Weekers, voorzitter, tel. 230 37 of 288 38

OOST-VLAANDEREN : door storting op postrekening 4292.38, Verbond der Vlaamse Academici, Brussel.

WEST-VLAANDEREN : door bestelling bij

Brugge : Apoteker Robert van Haverbeke – tel : 319 82

Ieper : Lic. Carl Billiet – tel. : 425 67

Kortrijk : Dr. André van Lerberghe – tel : 221 95

Oostende : Lic. Lia Aspeslagh-Timmermans – tel. : 714 98

Roeselare : Lic. Karel Ryckewaert – tel. : 249 84 of 263 02 (kantoor)

of bij het centraal sekretariaat, tel. : 02 / 18 68 20 (werkdagen van 7u.45 tot 11u.45), postrekening 4292.38, Verbond der Vlaamse Academici, Brussel.

Men vergete vooral niet de reden van betaling en het aantal gewenste plaatsen op de overschrijving mede te delen.

HERNIEUWING LIDMAATSCHAPSBIJDRAGE

Vele leden vergeten weleens dat ons werkingsjaar samenvalt met het academisch jaar d.w.z. het strekt zich uit van **1 oktober tot 31 september**. Hierdoor bereiken ons sommige bijdragen nogal laattijdig wat onze financiële mogelijkheden beperkt en tevens onze administratiekosten door het sturen van de nodige herinneringsbrieven doet oplopen. Mogen wij aan de leden daarom vragen nu reeds te willen denken aan de hernieuwing van de lidmaatschapsbijdrage voor het academisch jaar 1973-1974. Een vroegtijdige betaling vergemakkelijkt voor ons het administratieve werk en doet ons tevens heel wat kosten besparen.

De verschillende bijdragen blijven niettegenstaande de gestegen levensduurte onveranderd :

gewoon lid	:	300 fr.
pas-afgestudeerde (3 jaar)	:	100 fr.
steunend lid	vanaf	: 500 fr.
echtgeno(o)t(e)-bijlid	:	100 fr.

Antwerpen, Taxandria en Klein-Brabant vragen een bijkomend clubgeld van 100 fr.

Het verschuldigde bedrag kan worden overgemaakt op **Prk. nr. 4292.38** van Verbond der Vlaamse Academici, Brussel of gestort bij de plaatselijke afdeling.

Voor uw welwillende medewerking zijn wij U ten zeerste dankbaar.

Ir. E. BRINCKMAN,
algemeen penningmeester.

gouw west-vlaanderen

afdeling Brugge

Verslag van de vergaderingen in het academisch jaar 1972-'73

Herfstwandeling in Lissewege op zondag 1 okt. 1972
Onder leiding van de heer Lucien DENDOOVEN, letterkundige, ving de wandeling aan bij de zeer mooie kerk van Lissewege. De oude kerk van het dorpje werd bezocht onder een blakende zon door heel veel academici die van het mooie weder dankbaar gebruik maakten om een gezondheidswandeling te maken samen met de kinderen. De herfstwandeling eindigde aan de koffietafel in het Gasthof 'Ter Doest'.

Vrijdag 27 oktober 1972

Causerie van Pater Karel VERLEYE, beheerder van het Europa-College en Directeur van het Centrum Ryckvelde over 'De Jezus-Bewegingen'. De verschillende Jezus-Bewegingen ontstonden vanaf 1967 uit de subcultuur van de hippiejongeren in Californië (Verenigde Staten), exponent van een ontwrichte samenleving. Zij ontwikkelden zich zeer snel over heel de Verenigde Staten en naar recente peilingen zouden deze bewegingen wel een 300.000-tal leden tellen. Diverse bewegingen zijn samen ontstaan waar-

onder, benevens de katholieke Pinksterbeweging in de universitaire milieus, ook diverse bovennatuurlijk-gerichte groepen onder de benaming 'Zen, Hare Krishna, Occultisme...' De snelle verspreiding van deze bewegingen wekte heel veel verbazing en belangstelling en de secularisatie leek plots niet langer definitief gevestigd. Tijdens zijn verblijf in de Verenigde Staten ontmoette de spreker Professor ERICSON van Santa Barbara die met zijn team sociologische onderzoekers de Jezus-Bewegingen bestudeerde. De vraag rijst of deze Jezus-golf het begin is van een godsdienstige omwenteling op lange termijn, ofwel een kortstondige modegril.

Vrijdag 1 december 1972

Dr. A. BONTE hoofd van de dienst voor Studieadvies aan de Rijksuniversiteit te Gent over 'Overproductie van Academici'.

De verlenging van de leerplicht en de democratisering van het universitair onderwijs brachten mede dat het aantal eerstjaarsstudenten tussen 1960-1970 meer dan verdubbelde. Het effect van deze studentenexplosie is thans duidelijk voelbaar wanneer de afgestudeerde academici in de maatschappij een rol willen spelen. Er bestaat thans reeds een intellectuele werkloosheid.

Op 1 juni 1972 waren er bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening reeds 402 werkzoekenden met universitaire vorming. Spijt de toestand niet rooskleurig is mag dit niet leiden tot het invoeren van een 'numerus clausus'. Elke jongere heeft recht op een maximale ontplooiing van zijn intellectuele capaciteiten.

De faculteit van de rechten die de tweede belangrijkste groep is geniet de voorkeur omdat het als een polyvalente basisopleiding dient die sedert de jongste hervorming nieuwe kansen heeft bijgekregen dank zij de oriëntatierichtingen op financieel, sociaal en economisch gebied.

Vrijdag 26 januari 1973

De Heer Gerhard FREITAG, Commerciële Directeur bij het Siemens Bedrijf te Oostkamp over: 'Siemens: een multinationale Onderneming'.

In het eerste deel van zijn toespraak behandelde de heer FREITAG het ontstaan en het wezen van de multinationale onderneming. Volgens hem is een onderneming multinationalaal, wanneer zij een duurzame industriële bezigheid in verschillende landen uitoefent. De onderneming dient tevens in woord en geest de wetten en zeden van het gastland te eerbiedigen en moet daarenboven de economische, geografische en politieke belangen van het gastland in acht nemen telkens wanneer de firma zich ergens gaat vestigen of uitbreiden. Het duurzaam bestaan en de behoorlijke winst van de dochteronderneming dient als doel beschouwd en moet tevens het kapitaal van het gastland in de deelneming aan het bedrijf betrekken. Tenslotte moet de ervaring van de moedermaatschappij in alle aspecten overgaan op de dochtermaatschappij. Zo vormt naast de stijgende tewerkstelling, de eventuele aanwinst van vreemde deviezen het belangrijkste voordeel van de multinationale ondernemingen voor het gastland.

In het tweede deel gaf de spreker een boeiende uiteenzetting over het Siemens-bedrijf met tot slot een documentaire kleurenfilm die een uitstekend overzicht gaf over de produktie van het Siemens-bedrijf.

Vrijdag 2 maart 1973. Gesprek tussen Federalisten

Een interessante confrontatie werd belegd tussen de heer Frans VAN DER ELST, Voorzitter van de Volksunie en de heer François PERIN, Voorzitter van de Rassemblement Wallon met als moderator Jan CEULEERS, B.R.T.-journalist.

Het bestaan van verschillende cultuurgemeenschappen die elk voor bepaalde materies autonoom moeten kunnen beslissen is een erkend feit. De uitbouw van de beleidsstructuren die deze erkenning moeten waarmaken, komt moeilijk van de grond. Het federalisme kan zich slechts waarmaken mits een nieuw constructief pact af te sluiten tussen de beide gemeenschappen in een correcte erkenning van ieders eigenheid en in een duidelijk vastleggen van ieders taak.

— Professor PERIN die zijn lezing in het Nederlands hield, verklaarde dat de Belgische staat als

eenheid voorbijgestreefd was en geen levensvatbaarheid meer had. België is voortaan een staat met meerdere nationaliteiten. Nadat spreker erop gewezen had dat de staatsvorming onvoltooid is, bepleitte deze het voortzetten van de federalistische aktie met twee doelstellingen. Ten eerste tegenover iedere parlementaire gemeenschapsvergadering is er een ministerraad nodig die alle ministers en staatssecretarissen omvat die gemeenschaps- en gewestelijke aangelegenheden onder hun bevoegdheid hebben. De culturele zaken mogen geenszins gescheiden worden van de gewestelijke aangelegenheden. De eenheid van de beraadslagende vergadering met een uitvoerende macht dient nagestreefd. De tweede doelstelling is het systeem tot toekenning van de bevoegdheid op federalistisch niveau. De wet zou de aangelegenheden moeten opnoemen die aan de staat voorbehouden blijven terwijl het overige dient toe te behoren aan de gemeenschappelijke en gewestelijke instellingen. Uiteindelijk moet de overdracht van de wetgevende macht van de staat aan deze instellingen mogelijk gemaakt worden.

— De heer VAN DER ELST hield voor dat de staatsstructuur niet aangepast is aan de realiteit, eenvoudig omdat bij de oprichting van de Belgische staat in 1830 geen rekening werd gehouden met het bestaan van Vlamingen en Walen.

De conservatieve en unitaristische krachten blijven zich hardnekkig verzetten tegen een fundamentele hervorming van de staat m.a.w. tegen het federalisme. Het is nochtans duidelijk dat het federalisme de enige logische uitweg is om uit de huidige impasse te geraken. Deze fundamentele hervorming veronderstelt nochtans een akkoord tussen Vlamingen en Walen, wat tot op heden onmogelijk was ingevolge allerlei wantrouwen en tegenwerking. Een overleg tussen de federalistische minderheidspartijen die 20 pct. van de bevolking vertegenwoordigen is niet voldoende toereikend doch wel zeer nuttig om de standpunten en opvattingen te vergelijken.

De heer VAN DER ELST verlangt vooreerst een reële autonomie voor de Vlaamse en Waalse gemeenschap. Zij dienen daarenboven een eigen uitvoerend orgaan te bezitten dat politiek verantwoordelijk is voor het eigen wetgevend orgaan en niet afhankelijk van het nationaal parlement of de regering. Iedere gemeenschap moet over eigen financiële middelen kunnen beschikken. Er moet daarenboven een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de bevoegdheden van de staat en van de gewesten. De bevoegdheden dienen gesplitst en gedeeltelijk overgedragen aan de gewesten. De autonomie der gemeenschappen moet daarenboven globaal zijn en niet alleen op cultureel vlak.

Beide sprekers gingen akkoord dat Brussel een knelpunt is, waar nochtans terzake eveneens een oplossing mogelijk is, alhoewel complexer.

Wijnavond

Vrijdag 30 maart 1973 werd een wijnavond georganiseerd. Dokter J. VALCKE gaf een causerie over de belangrijkste Franse wijnsoorten.

Na een interessante uiteenzetting waarvan de encyclopedische wijnkennis bij de toehoorders ware bewondering verwekte werd naderhand overgegaan tot een degustatie van een vijftal wijnsorten. Samen met de wijn werd een ganse gamma Franse kaas aangeboden.

afdeling Ieper

Afdelingsbestuur 1972-'74 (was nog niet medegedeeld)

dagelijks bestuur :

Dr. med. Albert BATTHEU, Ieper (gouwvoorzitter West-Vlaanderen)
Lic. gesch. Carl BILLIET, Boezinge (wd. sekretaris)
Lic. psych. Ivan CAUWELIER, Poperinge
Dr. jur. Pol COPPIN, Poperinge
Dierenarts Stefaan DEVLOO, Ieper
Dr. med. Walter GRYSPEERDT, Poperinge
Rechter Marc SAVERYS, Zillebeke
Dr. jur. Ivan SNICK, Ieper

algemeen bestuur :

Lic. germ. fil. Luc AERTSSEN, Ieper
Dr. jur. René BILLIET, Vlamertinge
Lic. kl. fil. Eric BLONDEEL, Ieper
Lic. gesch. Gaby BUYSE, Poperinge
Dr. med. Paul DANNEELS, Boezinge
Dr. med. Jan d'HOORE, Wervik
Tandarts Antoon DOCHY, Ieper
Lic. h. f. w. Carlos DUPON, Ieper
Rechter Paul GRILLET, Ieper
Lic. h. f. w. André KINDT, Zillebeke
Dr. med. Herman SCHOTTE, Ieper
Arch. ir. Walter STEVENS, Ieper
Lic. gesch. Frans THEVELIN, Ieper
Apt. Laura VERSCHAEVE-GROUSSET, Reningelst

afdeling Oostende

Verslag van de vergaderingen in het academisch jaar 1972-'73

Op vrijdag 21 juli brachten wij groepsgewijs een bezoek aan de zomertentoonstelling in het Oostendse Kursaal van het werk van Romain DE SAEGHER. Op donderdag 28 september sprak in het Kursaal te Middelkerke Hubert LAMPO over het 'Magisch Realisme'.

Vrijdag 24 november was het weer in het Kursaal te Middelkerke de beurt aan Reimond VAN DYCK, eerste producer B.R.T. omroep Oost-Vlaanderen, om onder de titel 'Opgepast voor de verf' symfonische gedichten in al hun facetten te laten horen. Hij liet ons de muziek op de voet volgen, terwijl het verhaal liep. Elke compositie schilderde een bepaalde geschiedenis.

Op vrijdag 2 februari werden we in het Kursaal te Middelkerke binnengeleid in de wereld van 'de diamant', door diamantspecialist Gerard VAN DEN BERGE, die zijn uiteenzetting toelichtte aan de hand van een film.

Op vrijdag 23 maart bracht de Oostendse architect Jan TANGHE, ons in het Thermaal Hotel te Oostende een nieuwe visie van architectuur onder de titel 'Stedebouwkundig structuurplan van Brugge'. Door middel van diaprojectie lichtte hij deze visie toe en wel zo dat ze ook voor de leek bevattelijk en interessant werd.

VERHEUGEND PERSPEKTIEF

De evolutie verloopt aanzienlijk sneller wanneer haar mechanismen rechtstreeks op de voortplantingsfunctie ingrijpen. Abortus en contraceptie verbeteren SNEL de wereld: in een paar generaties zullen de onverantwoordelijken, de onedelmoe-digen, de niet zo dapperen, de min of meer abnormalen die geen kinderen wensen, uitgestorven zijn. Abortus en contraceptie werken dus fraai eugenetisch. Daarom zullen de voorstanders van de liberalisering van abortus en contraceptie over niet al te lange tijd gaan pleiten voor de wettelijke opgelegde geboortebepanking.

Studax.

gouw antwerpen

afdeling Antwerpen

Verslag van de eerste reeks ontmoetingen van het academisch jaar 1972-'73

Prof. Dr. P. J. CARPENTIER had jarenlang met autoritaire hand de scepter gezwaaid over het V.V.A.-Antwerpen, overigens tot ieders tevredenheid. Hij

had de gewoonte ingevoerd alle vrouwelijke leden, beneden een bepaalde leeftijd en die aan enkele esthetische normen voldoen (drukker: 'normen', en niet 'vormen') op al dan niet gewenst gezoen te vergasten, doch zijn tijd van gaan was gekomen. Hij werd geroepen tot hogere functies, deze van algemeen voorzitter van het V.V.A. De afdeling Antwerpen had in hem een prachtig voorzitter.

Uit het gebruik van de verleden tijd kon een enigszins filologisch geschoold lezer opmaken, dat we nu aan een andere voorzitter toe zijn en ook een goede !

Het was inderdaad Dr. jur. Jan DEBEUCKELAERE die op 3 oktober 1972 achter de bestuurstafel stond om de vergadering te openen in de kleurige zaal van de Kredietbank, waarmee wij stilaan vertrouwd zijn geraakt. Hij hield een strijdvaardige maidenspeech waarin hij hamerde op het eigen karakter van het V.V.A. : een pluralistische, niet-partijgebonden, Vlaamse intellectuele drukkingsgroep. De volledig gevulde zaal, gestoffeerd met een groot aantal prominenten, luisterde geboeid naar deze belijdenis van de zoon van de 'ruwaard'. Daarna kwam ondervoorzitter Dr. jur. Valeer PORTIER aan de beurt, die de spreker inleidde, de nadruk leggend op diens grote verdiensten in de vernederlandsing van het bankwezen.

De openingsredenaar, de jonge - in 1896 geboren - Prof. Dr. Fernand COLLIN, voorzitter van de raad van beheer van de Kredietbank, die in 1971 verere merkt werd met de Vondelprijs, had de enige avond die hij nog vrij had tussen twee verplaatsingen naar het buitenland, aan het V.V.A. geschonken. Bondig, glashelder, ook voor niet-ekonomisten gemakkelijk toegankelijk, sprak hij over 'De behoefte aan een stabiele waardestandaard', een onderwerp waarover hij veel heeft nagedacht en dat hem nauw aan het hart ligt.

Na deze schitterende inzet van de voordrachtenreeks, volgde, aangeboden door de Kredietbank, een receptie die ondanks de staking van de middenstand toch kon doorgaan. Er werd, het glas in de hand, nog lang nagekaart. Onze V.V.A.-tredmolen was weer in werking.

Op 10 oktober leidde Dr. jur. Richard CELIS, geestig, gevat, sprankelend en ietwat ondeugend de spreker, de heer Jos VAN ORSHOVEN in ; niet die van de chimpansees maar van het ministerie. Hij is inderdaad niemand minder dan de directeur-generaal bij het kabinet van de eerste-minister en gaf ons, 'Beschouwingen over de beleidsvorming in België' ten beste. Een lange ambtstermijn van vijftienvintig jaar dulden en zwijgen hadden hem geleerd hoe weinig de koning in feite te vertellen had en hoezeer sommige ministers daarbij eigengereid te werk gaan. Hij suggereerde bepaalde oplossingen of alleszins tot oplossing bijdragende verbeteringen. Na deze interessante uiteenzetting volgden enkele vragen waarbij de langharig geworden volksvertegenwoordiger Hugo SCHILTZ zich andermaal liet opmerken door de heldere formulering van zijn gedachten.

Armand PIEN had de waarheid gesproken ! Op zaterdag 14 oktober was het inderdaad fris maar mooi weer, zodat het bezoek aan het Openluchtmuseum Middelheim in ideale voorwaarden kon doorgaan. Een uitgelezen schare V.V.A.'ers met kroost werd door organisatrice Dr. med. Yvonne d'HEER-LAMMENS opgevangen, meegetroond en overgeleverd

aan mevrouw COENE, die ons met deskundig advies rondzeulde van het ene beeldhouwwerk naar het andere. Naast prachtstukken in een uniek kader, waarvan de schoonheid zelfs tot de minst poëtische zielen doordrong, waren er enkele tuigen te zien, die door beotische academici niet werden op prijs gesteld, maar die volgens mevr. COENE toch heel wat betekenden. Het is opvallend hoe het wel gekozen woord een niet zo welsprekende kunst soms behoorlijk kan aanvullen. Alleszins ging iedereen voldaan naar huis, mogelijk met een beetje meer begrip voor eigentijdse kunstvormen, die wij nog niet voldoende herkennen en/of erkennen.

Op '17 oktober aanhoorden we voor de tweede maal in enkele jaren, de B.R.T.-redaktiesekretaris Maurice DEWILDE, ditmaal over 'Informatie en democratie'. Na een korte inleiding door bestuurslid Hugo HERMANS, kregen we een rustig, doordacht, doch bezielde betoog op hoog niveau. Uitgaande van het recht op informatie van het 'groot publiek' en het recht op het geven van informatie door wie daartoe gevormd is, gaf hij een vlijmscherpe maar volkomen gefundeerde kritiek op huidige wantoestanden en formuleerde zeer concrete en constructieve ideeën ter verbetering. Enkele interessante vragen, door de spreker met brio beantwoord, belichtten nog menig facet van dit boeiend en ingrijpend probleem.

24 oktober stond weer in een heel ander teken. Dr. sc. Leentje GALLAND-VAN DORMAEL leidde, op de haar eigen ernstige, klare en gedegen wijze, de spreker in, Prof. Dr. Albert CARLIER, die handelde over 'Het credo van de moleculaire biologie'. Deze boeiende voordracht over de raadsels van het leven, waarvan er zovele reeds opgelost werden met als resultaat dat elke oplossing een nieuwe reeks vragen doet rijzen, werd treffend met dia's geïllustreerd. De vragen bewezen wel de gerechtvaardigde belangstelling voor het onderwerp. Als tolk van een meerderheid, zou ik durven aandringen op meer voordrachten van de afdeling biologie en aanverwante vakken. Wat leeft en groeit, steeds weer boeit !

Op 31 oktober was de opkomst eerder gematigd, because het verlengde weekeinde. Eens te meer hadden de afwezigen ongelijk. Ir. Rik GALLAND, bestuurslid, wilde bewijzen dat hij niet onderdeel voor zijn vrouw, inleidster van de vorige week en speelde het klaar om, voor de vuist, ondanks het ontbreken van een curriculum vitae, dat door postperikelen niet was toegekomen, een vlotte en zinvolle inleiding te geven op de voordracht 'Toekomstbeeld van de huidige maatschappij', gebracht door Prof. Dr J. VAN GINDERACHTER, die wel zo heet maar het helemaal niet is ! Het werd een boeiend, vlot, verzorgd en rijk betoog over de problemen van de 'futuurologie', term waar de spreker overigens niet van hield. De conclusies van de Club van Rome werden kritisch onder de loupe genomen en hoewel de spreker niet alle opinies van het rapport deelde, bleek de toestand wel zo alarmerend te zijn dat bezinning, planning op lange termijn, een verscherpte verantwoordelijkheidszin en samenwerking van

allen, een dwingende en urgente noodzaak is. Zelden hebben wij vragen horen stellen die op een zo hoog peil stonden en nog zeldener hebben we een spreker gehoord die ze zo rechtstreeks, concreet en met kennis beantwoordde, zonder er ook maar één te ontwijken.

Vlaanderen heeft een vrij behoorlijk aantal historici van formaat. Als het Verminderd – (pardon, Vernieuwd) – Secundair Onderwijs enkele generaties lang zal hebben gewoed, zal dat ook wel weer geholpen zijn. Voorlopig kunnen we ze echter nog volop in aktie horen en lezen, en hoe! Op 7 november aanhoorden we, na een schitterende, – wie had het anders verwacht? – inleiding door Prof. Dr. Karel VAN ISACKER, zelf een historicus waarop we trots mogen zijn, een adembenemende roman onder de titel 'Nieuw licht op de Koningskwesitie – De voorgeschiedenis van het onderhoud Hitler-Leopold III op 19 november 1940'. Met 'roman' doelen we op de spannende verhaaltrant van de spreker, Dr. hist. Albert DE JONGHE, specialist in de geschiedenis van de tweede wereldoorlog. Het werk dat deze man presteerde was alles behalve romanschrijverij maar stoelde op minutieuze kritische bronnenstudie, gewikt en gewogen met een haast fanatieke zin voor objectiviteit. Samengevat kwam het eigenlijk neer op een steen voor steen afbreken van de z.g. 'Leopoldistische' thesis maar ons relaas kan zelfs geen glimp weergeven van het intens geestelijk genot, dat ons door de encyclopedische studie van dr. DE JONGHE werd verschaft.

Dr. med. Yvonne d'HEER-LAMMENS, bestuurslid, leidde op 14 november, op de 586e ontmoeting, Domien DE GRUYTER in, directeur van de K.N.S., die het zou hebben over 'Theaterproblematiek'. Deze eigenlijke problematiek werd aangevat na een bondige historische schets van het toneeleven in de Nederlanden en de al te vaak miskende grote rol van de Nederlandse acteurs en auteurs in geheel Europa. De spreker bewees niet alleen een prachtige stem en een gerijpt akteertalent te bezitten maar ook een behoorlijke intellectuele bagage en een scherpe kritische zin, zodat hij weliswaar zeer open staat voor eigentijdse kunst, zonder echter te trappen in elke val die onder het mom van eigentijdse kunst, slechts onkunde, hol geëxperimenteer of vulgariteit verbergt. Voeg bij dit alles nog de liefde tot de taal, onze taal, die hij niet onder stoelen of banken stak, dan kunnen we maar enkel hopen dat deze man lang het roer van de K.N.S. in handen moge houden. Er volgde een zeer geanimeerd debat, waarbij de spreker bewees dat hij qua vakkennis en vlotte slagvaardigheid voor niemand moest onderdoen.

Prof. Dr. K. C. PEETERS, lid van onze afdeling en meermaals spreker in ons midden, is derhalve reeds lang geen onbekende meer. Zo werd ons, met recht en reden, uiteengezet door ondervoorzitter Valeer PORTIER, die in zijn inleiding toch nog heel wat facetten van de spreker wist te belichten die niet idereen bekend waren. Van de spreker vernamen we het verschil tussen sagen, sprookjes en legenden

en hoorden we met verbazing wat een enorme inspanning er door een pleiade van studenten en doctorandi reeds geleverd is, om de verhalenschat van Vlaanderen op te tekenen en uit te geven, vooraleer de nivellerende civilisatie alle sporen ervan zal hebben uitgewist. 'Arm Vlaanderen' geldt zeker niet voor de rijkdom aan vertellingen, die opgediept en gered werd door met het heilig vuur bezielde vorsers. We hoorden dan, in de meest uiteenlopende dialecten, bandopnamen van enkele sagen en sprookjes. We maakten nader kennis met de weerwolf, bewonderden de macht van de clerus bij het verdrijven van heksen, katten enz., en vernamen haarfijn welke geluid een spook juist maakt. Hoewel hij de door hemzelf gestelde spreektijd met ruim vijftig procent overschreed, feit dat hij ruitertlijk toegaf, had niemand er spijt van. Prof. PEETERS bezorgde ons een uiterst leerrijke en tevens ontspannende avond. Moge hij volgend jaar terugkomen, zoals beloofd, met een studie over moppen. Voor wanneer de eerste leerstoel in de moppologie?

De 588e ontmoeting, op 28 november 1972, bracht weer iets geheel anders. Prof. Dr. Jan ABRAHAM, sekretaris-generaal bij de Bank van Parijs en de Nederlanden, hoogleraar aan de Universitaire faculteiten te Namen en aan het Europacollege te Brugge, sprak over 'De Europese monetaire integratie', ingeleid door bestuurslid A. VAN GELDER. We hadden iets zeer moeilijks verwacht. Gemakkelijk was het inderdaad niet maar de geboren lesgever, die Prof. ABRAHAM is, wist ons, zonder enig papiertje maar mentaal grondig voorbereid, een zo interessant, samenhangend en logisch geconstrueerd beeld op te hangen van al wat met die monetaire integratie te maken heeft dat zelfs niet geschoolde toehoorders, heel wat wijzer naar huis gingen dan ze gekomen waren. De talrijke 'ter zake dienende' vragen die gesteld werden, bewezen enerzijds dat de spreker heel wat luisteraars aan het denken had gezet en anderzijds, dat er tussen onze leden ook beslagen economen zijn, zelfs als ze er hun beroep niet van maken.

Volgens bepaalde personen, die al te diep doordrongen zijn van de ernst des levens, hangt het V.V.A.-Antwerpen eens per jaar het kind uit. (Andere afdelingen doen dat voortdurend). Deze lofwaardige traditie werd dan ook nageleefd op 5 december 1972, met de jaarlijkse Sinterklaasviering. De enorme opkomst liet veronderstellen dat zeer veel leden met deze gang van zaken akkoord gaan. Na een souper dat dit jaar toch wat smakelijker was dan de memorabele 'waterzooi' van vorig jaar, mochten de leden voor hun denkbeeldige beeldbuis gaan zitten en kregen we een uitzending van de pas opgerichte V.R.T. Een uitvoerig verslag van deze avonduitzending zou een hele **Vivat Academia** vullen en **dát** willen we de gouw Oost-Vlaanderen niet aandoen. De organisatoren, Dr. med. Jan DELARUELLE en Lic. Hugo HERMANS haalden eer van hun werk en vrijwel heel het bestuur, tot zelfs de algemene voorzitter toe, zette zijn beste beentje voor. Alleszins hebben we, in tegenstelling met wat bij een echte

T.V.-voorstelling wel eens gebeurt, niemand zien indommelen. Alleen Sinterklaas zelf was, helemaal op het einde, wel een beetje erg moe geworden...

Op 12 december bracht Prof. Dr. R. VAN HEULE ons ver van huis, 'Darwin achterna', naar de Galapagos eilanden. We wisten echt niet wat we het meest moesten bewonderen: de prachtige dia's, de aangepaste muziek, de poëtische begeleidende tekst of de wetenschappelijke kennis die dit alles mogelijk maakte. We droomden 's nachts nog van blauw- en roodpootpelikanen, griezelige leguanen en allerlei soorten vinken, zichtbare en levende getuigen van Darwins evolutieleer. Inleider Prof. Dr. P. J. CARPENTIER, algemeen voorzitter, had werkelijk niet te veel beloofd toen hij ons een enige avond voorspiegelde. Hij verklapte ons ook dat Prof. Dr. VAN HEULE op 12 december, dus die zelfde dag, niet alleen zelf verjaarde maar daarenboven zijn huwelijksverjaardag vierde. Dat hij bereid was gevonden, zelfs op zo'n dag, ons te komen vergasten op een brok schoonheid, werd zeer gewaardeerd.

Onze eerste reeks ontmoetingen verwezenlijkte de krachttoer 'de mourir en beauté'. 12 december bracht ons én beeld én muziek; 19 december echter én woord, én muziek én akteerkunst én humor. Wij hoorden, zagen, beleefden en ondergingen Mark LIEBRECHT, eerste regisseur van de Vlaamse Televisie, die ons onder de titel 'Een kijkje door en achter de notenbalk', op onvergetelijke wijze onderdempelde in het rijk van ballet-, film- en toneelmuziek. Strawinsky, Grieg, Bernstein en enkele mindere goden kregen plots nog meer reliëf door de gebulderde kommentaar, de bevrijdende humor, de wijde gebaren en de kostelijke mimiek van de pientere kop met de leeuwemanen, eigen aan deze grote kunstenaar. Ondervoorzitter Valeer PORTIER, die de spreker con amore inleidde, onthulde dat diens pseudoniem een echte, Fransklinkende naam verbergt die echter zo welluidend is dat menig Vlaams artiest hem als pseudoniem zou durven gebruiken.

Werkelijk, deze avond was een waardig slot voor een zeer behoorlijke reeks, al zeggen we het dan zelf.

Verslag van de tweede reeks ontmoetingen van het academisch jaar 1972-'73.

Het bestuur had 'flair' gehad door te verwachten dat we op 9 januari 1973 nog wel geen regering zouden hebben en Dr. jur. Jan CEULEERS, de bekende B.R.T.-commentator uit te nodigen als eerste spreker van het jaar, op de 592e ontmoeting. Inderdaad, Jan CEULEERS maakte ons veel duidelijk van wat er achter de schermen gebeurde. Na een welkomstwoord van voorzitter Jan DEBEUCKELAERE en een inleiding van bestuurslid Hugo HERMANS, hoorden we, na een bondige en kritisch verantwoorde aanloop, hoe de huidige crisis ontstaan was en hoe moeilijk ze op te lossen zou zijn. Concrete feiten en even concrete voorspellingen waren niet van de

lucht. Of deze laatste zullen uitkomen, moet de toekomst uitwijzen. Het was wel leerrijk te vernemen hoe de persoonlijke ambitie van bepaalde politici hen ertoe kon bewegen zeer veel water in hun wijn te doen, wat door de 'partner' dan dankbaar gebruikt werd. De spreker beantwoordde vlot en uitvoerig vragen en liet zich nooit van de wijs brengen, noch door sommige aanvallerige vragenstellers, noch door de ober, die zijn onmacht om te onthouden wie wat besteld had, trachtte te compenseren door de spreker te overschreeuwen.

Na ons bezoek aan het Openluchtmuseum Middelheim in de herfst van 1972, organiseerden wij een tweede activiteit, die weer buiten onze gewone dinsdagavondontmoetingen viel. Het is ten andere de bedoeling deze extra-activiteiten nog te vermenigvuldigen. Op donderdag 11 januari hadden wij, exclusief voor het V.V.A., van het Ringtheater de vertoning van 'De Bruiloft' van Berthold BRECHT afgehoord. Het Marcel Peeters-Centrum liep bomvol met meer dan tweehonderd enthousiaste leden en sympathisanten. Het werd een daverend succes, zodat wij beslisten ook in ons programma 1973-'74 opnieuw een exclusieve toneelvertoning in te lassen.

Op 16 januari moesten we eens te meer onze toevlucht zoeken bij 'Hélène Fourment', want een massa toeschouwers was komen opdagen om de 'Beschouwingen rond de ongewenste zwangerschap' te aanhoren, ons opgedist door Prof. Dr. Dirk VANDEKERCKHOVE. Het onderwerp werd zeer wetenschappelijk benaderd vanuit verschillende gezichtshoeken en degenen die in stilte gehoopt hadden op een lekker stukje sensatie, waren eraan voor hun moeite. Tal van aanwezigen voelden zich bij het eind van de voordracht onbehaaglijk en het resultaat van een ongewenste zwangerschap. Ward HERMANS was er niet, zodat het verband tussen de ongewenste zwangerschap en de Vlaamse Beweging niet ter sprake kwam.

Prof. Dr. P. J. CARPENTIER leidde de spreker in en kon zich vanzelfsprekend niet weerhouden om ook na de voordracht een behoorlijke duit in het zakje te doen, iets wat hem steeds een dankbaar applaus opbrengt van het publiek dat altijd voor een spirituele zet te vinden is. Eens te meer keerden alle partijen huiswaarts, bevredigd om het gezegde en het gehoorde, met het vaste voornemen niet ongewenst zwanger te worden.

Een week later, op 23 januari, zaten we op een heel ander terrein. Prof. Dr. Theo PEETERS sprak over 'De Multinationale Ondernemingen'. Ondervoorzitter Valeer PORTIER stelde ons deze nog jonge, actieve hoogleraar voor, wiens aantal diploma's nog ruimschoots overtroffen wordt door zijn aantal publicaties. Prof. PEETERS leidde ons binnen in een uiterst complexe wereld met talloze implicaties en imponderabilia op politiek, sociaal, fiscaal, juridisch, monetair en... noem maar op... vlak. Zeer objectief belichtte hij de positieve zijden van de multinationale onderneming en gaf hij remedies op om de alles-

behalve denkbeeldige negatieve gevolgen enigszins onder controle te houden. Al bij al ziet het er echter naar uit dat het een verschijnsel is waartegen de strijd niet licht valt. Talrijke uiterst interessante vragen, die toelieten nog menig aspect nader onder de loupe te nemen, besloten deze zeer leerrijke avond, die eens te meer duidelijk maakte dat iemand die met succes internationale economie wil bedrijven, zeker geen stumperd mag zijn maar over een haast onmenselijk veelzijdig, profetisch, soepel en alomvattend stel hersens moet beschikken.

We bleven een beetje in de economische richting, want op 30 januari leidde ondervoorzitter Valeer PORTIER, toujours lui, de heer M. A. CORNELIS in, ere-Gouverneur-generaal van het gewezen Belgisch-Kongo, die sprak over 'Overwegingen omtrent ontwikkelingshulp'. Van bij de aanvang hoorden we dat we te maken hadden met een streng wetenschappelijke geest, die de ontwikkelingsproblematiek objectief benadert en die het dossier grondig kent. De spreker was vrij pessimistisch wat de bereikte resultaten betreft en zag ook de toekomst niet al te rooskleurig in. Dat hoeft ons ook niet te verwonderen als we horen dat meerdere zeer bekwame experts het niet eens kunnen worden over de te volgen koers. De spreker waarschuwde tegen overhaasting, wees op het belang van de landbouw voor de ontwikkelingsgebieden en sprak ook over de massale Chinese infiltratie in Afrika. Na deze zeer degelijke lezing werden er nog meerdere vragen gesteld, die telkens bezadigd en met kennis van zaken werden beantwoord.

Op 6 februari hield bestuurslid Dr. med. Jan DELARUELLE als inleider zijn maidenspeech. Hij stelde ons de heer Karel BRAT voor, secretaris van het 'Antwerps Genootschap voor Micrografie', die ons 'Doorheen de Micrografie' kwam voeren. Deze gewezen leraar in de biologie – zijn leerlingen moeten te benijden zijn – gaf een uitvoerige inleiding over de evolutie van de microscoop, telkens goed geïllustreerd, om ons nadien te vergasten op een weelde van dia's op het gebied van de plantkunde, dierkunde en mineralogie. We leerden hoe gepolariseerd licht wordt gebruikt, we hoorden iets over kleurtechnieken en we wisten werkelijk niet wat we het meest moesten bewonderen: de wetenschappelijke bagage die bleek uit elke zin of het technisch vernuft waaraan de schitterende dia's, het werk van de leden van het genootschap, te danken waren. De voorzitter, de heer DUJARDIN, die zeer bescheiden de projector bediende, werd met recht en reden betrokken in het dankbaar applaus, dat de spreker te beurt viel. Heel wat non-figuratieve schilders zouden vruchtbare inspiratie kunnen opdoen door enkele mineralen en scheikundige verbindingen door een microscoop te bekijken.

Gezien de enorme soepelheid van geest van onze V.V.A.-leden, was het een gemakkelijke stap van wetenschap naar kunst. We aanhoorden immers op 13 februari, de heer Lic. Frans BAUDUIN, conservator van de Kunsthistorische Musea van Antwerpen, die

zich afvroeg: 'Waarom een Rubenianum te Antwerpen?' De inleider was voorzitter Jan DEBEUCKELAERE zelf, altijd 'een beetje daar' als het kunst betreft. Hij had zijn inleiding grondig voorbereid en zoals met voorzitters wel meer voorkomt, leek het of hij enig gras van voor de voeten van de spreker zou wegscheren. Dit viel echter mee. De spreker leidde ons van 1877 naar 1977 langs historische paden en perspectieven en beschreef ons de vaak moeizame groei van Rubensstudie en Rubenshuis naar een volmaakt Rubenianum. We kregen kunsthistorische, architectonische, technische, financiële, administratieve en nog heel wat andere aspecten voorgeschoteld die verband hielden met het prachtige project: een Rubenshuis met, in een aanpalend gerestaureerd pand, een volwaardig Rubens-studiecentrum met bibliotheek en geschoold wetenschappelijk personeel. We kregen reeds vier delen te zien van het 26-delig werk dat over het oeuvre van Rubens zal verschijnen, gebaseerd op de levenslange opzoekingen van wijlen Dr. BURCKHARDT. Deze zeer interessante uiteenzetting, vlot vorgebracht en opgeluisterd met enkele dia's, gaf echter onvoldoende weer welk enorm aandeel de heer BAUDUIN zelf had en nog heeft in de enorme onderneming die het Rubenianum moet verwezenlijken. De grote Goethe had het lelijk mis toen hij zei: 'Nur die Lumpen sind bescheiden'.

We hebben zo langzamerhand al zo veel over ontwikkelingshulp gehoord, gelezen en gezien, dat we niet meer overtuigd moeten worden van de enorme complexiteit van dit probleem, van de meningsverschillen tussen experts, van de onoverzichtelijke implicaties van elke beslissing, van de harde belangenstrijd daaraan verbonden en noem maar op. Juist wegens de schier onuitputtelijke aspecten van deze hedendaagse problematiek, is het mogelijk telkens weer iets nieuws en iets anders te horen, wat we dan ook deden op 20 februari, de 599e ontmoeting. We aanhoorden reeds 'veldwerkers' en afstand nemende theoretici, economen en futurologen, medici en technici maar nu luide er weer een heel ander klokje en wel bij monde van de heer Lic. psychol. Eugeen DE FACQ, volksvertegenwoordiger, die sprak over 'Het Belgisch ontwikkelingsbeleid' al scheen, gezien de inhoud, een juistere titel wel te zijn: 'De afwezigheid van een Belgisch ontwikkelingsbeleid'! Met de haar eigen ironiserende humor, leidde bestuurslid Dr. med. Yvonne d'HEER-LAMMENS de spreker bij ons in. Deze bleek niet alleen een scherpe geest te hebben maar was daarenboven voorbeeldig gedocumenteerd. Hij was lang niet mals voor het typisch Belgisch geïmproviseer en geëxperimenteer, noch voor de algemene onverschilligheid voor een vraagstuk dat, samen met de milieubescherming, wellicht bepalend is voor de toekomst van de mensheid. Mochten er meer volksvertegenwoordigers opstaan om de uitvoerende macht nauwlettend op de vingers te kijken en om te beletten dat ontwikkelingshulp zou ontaarden in 'zaakjes doen'!

Het kan niet altijd interessant, aangenaam en ontspannend zijn, zeker niet als er dingen moeten 'gevierd' worden. We ondergingen dus gelaten, op 24

februari, de 600e ontmoeting, 'Groots banket en Semper sint in flore' van het V.V.A.-Antwerpen, viering die, steller dezès moet het terwille van de objectiviteit toegeven, bij een grote meerderheid meer geestdrift kon wekken dan bij hemzelf. Het eten, zijnde het aangenaam deel van het feest, was zeer behoorlijk en de stemming bleef uitstekend, ondanks de tafelspeechers, die echter allen zeer goed begrepen hadden dat ze niet te lang de aandacht mochten afleiden van de goede dingen des levens. De tafelspeeches van de algemene voorzitter, Prof. Dr. P. J. CARPENTIER, Dr. jur. PAULUS en Dr. med. Herman DE BACKER, munten uit door bondigheid en geestigheid. Een zangkoor van V.V.A.-leden, wekenlang dagelijks grondig getraind, geschaafd, geoefend en voorbereid door Mevr. Mia VINCK, alias Mimi PINSON, bracht na het eten enkele studentenliederen ten gehore die duchtig meegebulderd werden door de zaal. Daarna was het uit met de pret en moest er gedanst worden. Twee bestuursleden hielden omstreeks drie uur in de morgen de wacht bij de kassa en aanschouwden onder het uiten van kritische bemerkingen, die uw verslaggever moest beamen, vanuit deze rustgevende positie het gehupel, gehos en gewring.

Maar ja, aan alle beproevingen komt een einde en het was met een zucht van opluchting en met het vooruitzicht op een vol jaar van gezonde, ontspannende voordrachten, zonder bals, dat we op 27 februari, in het oude vertrouwde Rubenshof, op de gezellige ongemakkelijke stoelen, luisterden naar bestuurslid Kristin BRINCKMAN-HILDERSON, die gewetensvol als altijd, conservator Prof. Dr. L. VOET inleidde, die de langste titel van deze reeks had gekozen, nl. : 'Werkvoorwaarden en sociaal leven in de Plantijnse drukkerij in de XVIe tot en met XVIIIe eeuw'. De spreker wist ons, boeiend en onderhoudend, allerlei wetenswaardige dingen te vertellen die het resultaat waren van jarenlange geduldige opzoeken. Tijdens deze zeer pittige voordracht leerden we de taalvaardigheid van onze verre voorvaders bewonderen. In haar dankwoord prees de inleider zich zeer gelukkig omdat ze nu een prachtige en pasklare reeks kernachtige krachttermen had bijgeleerd, die uitstekende diensten konden bewijzen op bestuursvergaderingen en mogelijke, doch zeer onwaarschijnlijke, uiteenzettingen van huishoudelijke aard.

Op 6 maart was er geen vergadering, want een groot deel van het V.V.A.-Antwerpen zat toen in de autobussen, op terugtocht, na een zeer kort maar onvergetelijk snoepreisje naar Radstadt, waar de algemene voorzitter eens te meer bewezen had overal en steeds primus inter pares te zijn en gebleken was de beste skiër van de troep te wezen.

Op 13 maart, 602e ontmoeting, waren we weer zeer talrijk op post om Prof. Dr. Willy DELVA, decaan van de rechtsfaculteit van de R.U.G. te aanhoren die, ingeleid door ondervoorzitter Arnold VAN GELDER, kwam spreken over 'Naar een nieuw familierecht'. In een werkelijk schitterend betoog gaf hij een scherpe

analyse van de grondslagen van het familierecht tot voor de tweede wereldoorlog, om dan de evolutie te schetsen en zich vervolgens tot slot te wagen aan enkele zeer doordachte prognoses. Kern van zijn uiteenzetting was wel de toenemende rol van het ethische in de huidige opvatting van het recht. De streng logische en toch prettig voorgebrachte gedachtengang werd met gespannen aandacht beluisterd en de haast onstelpbare vragenvloed nadien, toonde overduidelijk aan dat de spreker werkelijk een brandend probleem had aangesneden. Prof. DELVA bewees dat rechtswetenschap geen saaie, dorre boel is maar dat deze wetenschap integendeel midden in het leven wortelt en er een integrerend deel van uitmaakt.

Een week later bevonden we ons in nog hogere sferen. E.H. A. R. VAN DE WALLE, Provinciaal van de Paters Dominikanen, handelde over 'De Gods-idee'. Voorzitter Jan DEBEUCKELAERE leidde deze 603e bijeenkomst op 20 maart in en stelde ons de spreker voor. Voor een eivolle zaal – wat tegenwoordig vrijwel steeds het geval is – brak de Eerwaarde spreker de oude Godsvoorstelling af tot op de grond om nadien, in een opbouwend gedeelte, zijn visie te geven over een God, die zin kan hebben in de huidige maatschappij. Hoewel de spreekbeurt een schoolvoorbeeld mocht heten van taalvaardigheid en redenaarskunst van het hoogste gehalte, van helderheid en van logica, was het onderwerp uiteraard niet gemakkelijk. Dat de spreker echter met veel aandacht was beluisterd, bewezen de overtalrijke vragen, die pluralistisch op hem werden afgevuurd en die hij zeer openhartig beantwoordde. Pater VAN DE WALLE liet de indruk na een zeer intelligent, oprecht, verdraagzaam, eerlijk en open mens te zijn, die enkele eeuwen geleden echter zijn bestaan ongetwijfeld op de brandstapel zou hebben geëindigd. Dat dit thans het geval niet zal zijn, danken we juist aan open geesten als de spreker, die deze avond tot een rijke, diepe belevens maakte.

Door een onvoorziene omstandigheid was de voor 27 maart geprogrammeerde spreker verhinderd en werd de 604e en 605e bijeenkomst omgeruild, zodat we reeds op 27 maart konden luisteren naar Dr. med. Jan DELARUELLE, die iets zeer praktisch en utilitairs kwam behandelen, nl. 'Reanimatie door niet-medici'. Dat Jan DELARUELLE verstandig, geestig, dynamisch, hulpvaardig en idealistisch was, eigenschappen die trouwens een conditio sine quo non zijn om bestuurslid te kunnen worden, wisten we al lang. Dat hij een kei in zijn vak is, een diepe verantwoordelijkheidszin bezit en dat hij, ondanks de talloze grappen die hij kwistig rondstrooit, zeer diep doordrongen is van de ernst van zijn beroep, ook dat is geen nieuws. Maar dat hij daarenboven een geboren didacticus is, dat begonnen we pas te merken toen hij, na een uitvoerige inleiding – et j'en passe – van big boss Pete CARPENTER himself, van wal stak met zijn voordracht. Na een plezierige historische inleiding, opgesmukt met even wetenswaardige als pikante details, leerden we hoofden achteruit trekken, beademing en hartmassage, zo glashelder en volledig

uitgelegd, dat we al erg lomp zouden moeten zijn om het nog ooit te vergeten. Voor wie met een gebrekkig auditief geheugen geplaagd zit, werd alles nog eens opnieuw overgedaan in beeld en film, tot het er, aangenaam en moeiteloos, ingehamerd zat. Ettelijke vragen van het zeer tairijk opgekomen publiek, werden met zwier en brio beantwoord. Ondanks de luchthartigheid die de uiteenzetting kenmerkte, was het niet moeilijk de diepe deernis van de spreker te onderkennen voor de doden die niet hadden moeten sterven.

De man die op 27 maart niet was kunnen komen, verscheen, zoals afgesproken, op 3 april. Bestuurslid Germain VAN LAETHEM leidde zijn goede vriend, Prof. Dr. H. VAN DER WEE in, die ons zijn 'Historisch-filosofische kijk op de economische groei' kwam geven. Het was een bewust zeer abstract en schematiserend gehouden betoog, dat vrij kort was om nog verdere discussie mogelijk te maken. De twee polen die de spreker lijnrecht tegenover elkaar stelde als onvermijdelijke alternatieven, nl. welvaart en onvrijheid enerzijds, welzijn en vrijheid anderzijds, deden inderdaad heel wat diepzinnige vragen loskomen, waar de spreker met zichtbaar genoeg uitgebreid op inhaakte. Hij had een streng logische geest, getraind op het goochelen met abstracte begrippen en het loonde werkelijk de moeite van de inspanning om de hoge gedachtenvlucht van deze historicus, econoom en filosoof te volgen.

De reeks 'gewone' voordrachten eindigde vroeg dit jaar, wegens de late Pasen, zodat we reeds op 10 april, met onze 606e bijeenkomst, het slot bereikten. Bestuurslid Rik GALLAND leidde een zeer interessant man in, nl. Dr. A. L. VOLLEMAERE, een 'self-made' geleerde, die het van technisch tekenaar bracht tot één van de grootste kenners van het Mayaschrift en die daarenboven het fel omstreden probleem van de Mayakalender en -tijdrekening tot een oplossing bracht, oplossing die op wiskunde, logica, geschiedenis en astronomie gesteund is en die, nu ze eenmaal gevonden is, ten koste van jaren en jaren arbeid, de eenvoud zelve lijkt. Onder de bondige titel 'Mayacultuur en Mayaschrift', situeerde de even sympathieke als bescheiden spreker de Maya's en de culturen waardoor zij beïnvloed werden, aan de hand van een lange reeks dia's. Het laatste deel van zijn betoog, waarin hij zijn geleidelijke ontcijfering van een grote reeks glyphen verklaarde, boeide de talrijk aanwezige toehoorders ongemeen, die ook met steeds stijgende bewondering vernamen hoe de heer VOLLEMAERE de juiste aanvang van de Mayatijdrekening had kunnen bepalen. Een zeer vérstrekkend gevolg van VOLLEMAERE's theorie is, dat de tot voor kort onverklaard gebleven gaping van meerdere eeuwen tussen twee cultuurperiodes, eenvoudigweg vervalt, want er is helemaal geen gaping! Wij hopen dat deze Vlaamse geleerde steeds meer de waardering zal krijgen waarop zijn haast geniale prestatie hem recht geeft.

Het ernstige gedeelte van het jaar was zodoende weer achter de rug en er bleven nog twee activiteiten over van meer ontspannende aard, wat echter geenszins impliceert dat de voordrachten als onaangename inspanningen beschouwd worden.

Op 28 april had onze TAPTOE plaats, georganiseerd door bestuursleden Jan DELARUELLE en Hugo HERMANS. Het wisselvallige weer verhinderde niet dat een talrijke groep goedgeluimde V.V.A.'ers met uitgelaten kroost omstreeks drie uur 's namiddags verzamelen blies aan de poort van de Abdij van Postel, gelegen in een prachtig natuurskader. Begeleid door min of meer deskundige gidsen, al naargelang de groep waarbij men ingedeeld was, werden de gebouwen van de abdij bezocht, konden we het heerlijke orgel in de kapel aanhoren en mochten we een kijkje werpen in de bibliotheek. De lichtzinnige paters lieten ons een tractaatje zien, opgesteld door dames van de XVIIIe eeuw, met een eisenprogramma waarbij dat van de hedendaagse Dolle Mina's klein bier is. Na afloop kochten de V.V.A.-huisvaders, huismoeders en huiskinderen enorme hoeveelheden kaas op, zodat het Abdijbudget wel gedurende lange tijd in evenwicht zal blijven. Na nog een kort verblijf in de herberg naast de Abdij – abdijen hebben steeds de kunst verstaan het heil van de ziel te verzoenen met het heil van de overige inwendige mens – werd er opgebroken, richting Lier. Inderdaad, daar wachtten ons de rijke tafelen van het 'Hof van Aragon' waarvan de Pallieteriaanse overvloed in een bedroevend minimum van tijd tot nihil herleid werd. Toen het allemaal op was zijn we doorgereden. Zij die nog niet naar huis gingen, – bijlange niet, bijlange niet –, zochten hun toevlucht in Kontich in een drankverkopende instelling, die regelmatig de voorpagina's van de kranten haalt wegens het onbehoorlijk aantal decibels dat er geproduceerd wordt. Het werd zeer laat of... zeer vroeg!

Op 19 mei hadden volgende activiteiten plaats in het 'Withof' te Brasschaat: plechtige opening van de tentoonstelling 'Facetten van de hedendaagse beeldhouwkunst', receptie, koud buffet en dansavond. Deze activiteit stelt uw verslaggever voor een ernstig gewetensprobleem. Immers, initiatief en organisatie berustten bij de afdeling Taxandria en het V.V.A.-Antwerpen 'werkte slechts mee'. Het zou derhalve onheus zijn tegenover onze zusterafdeling over de gebeurtenissen van 19 mei een verslag te geven. Daar geen verslag maken daarenboven het gemakkelijkste is, vervalt meteen het gewetensprobleem en rest ons slechts de aangename taak, U een lange, warme zomer toe te wensen.

Uw bestuur werkt achter de schermen koortsig en in stilte voort om U een jaar 1973-'74 aan te bieden, dat het afgelopen jaar ten minste moet evenaren.

afdeling Campinia Academica

Campinia Academica, de Kempische afdeling van het Verbond der Vlaamse Academici vierde in mei en juni, met diverse activiteiten zijn lustrum van 15 jaar werking en van de 150e ontmoeting. Op 2 juni jl. had in het Cultuurcentrum 'De Warande', een academische zitting plaats die werd opgeluisterd door de aanwezigheid van de heer CHABERT, minister van de Nederlandse Cultuur en Vlaamse zaken en van zijn kabinetschef, ons medelid Johan FLEERACKERS, evenals van talrijke andere hoogwaardigheidsbekleders. Ook de algemene voorzitter van het V.V.A., Prof. Dr. P. J. CARPENTIER en de gouvvoorzitter van Antwerpen, Dr. jur. Jan DEBEUCKELAERE waren aanwezig.

Wij willen eerbiedig voorbijgaan aan de minimalistische stellingen die in die zitting door de heer minister werden aangekleefd en onze aandacht richten op de woorden die door de voorzitter Dr. jur. Francis ANTHONIS werden uitgesproken. Wij geven gaarne hieronder de inhoud van zijn rede weer, omdat ze op een beknopte en heldere wijze de historiek van Campinia heeft belicht en aangetoond hoe het, na een onafhankelijke start en zonder daarbij zijn autonomie te verliezen, zich geheel in de schoot van het Verbond der Vlaamse Academici is gaan thuisvoelen. Dit moge een voorbeeld zijn voor andere Vlaamse verenigingen in andere gouwen.

Na de gebruikelijke aansprektitels en welkomstwoorden zei de voorzitter wat volgt.

„Campinia Academica werd opgericht te Tongerlo op zaterdag 4 juni 1955 als 'vereniging van de ex-universitair en van de Kempen'. Het initiatief hiertoe kwam uit de Raad van Beheer van de 'Stichting voor de Kempen', twee jaar tevoren eveneens opgericht in de Abdij van Tongerlo. Als welvaarts-organisme heeft de Stichting voor de Kempen tot doel: 'de belangen van de Kempen op alle gebied zoveel mogelijk te behartigen'. In de Stichting groeide de idee dat de Kempische universitair en ex-universitair moesten worden ingezet om de Kempen te helpen bewust maken van de grootse toekomstmogelijkheden 'als het toekomstig zwaartepunt van de Westerse Deltalanden'. En zo vinden wij in de Statuten van Campinia Academica dan ook als hoofddoel van de vereniging neergeschreven: 'het aanwakkeren bij de Academici, van en uit de Kempen, van het verantwoordelijkheidsbewustzijn tegenover de Kempische gemeenschap'.

André BELMANS en Richard CELIS gaven ideologisch en praktisch de eerste stoot bij de uitvoering. Vele anderen verleenden onmiddellijk volle medewerking en hulp en wij vernoemen: Louis MEERTS, de eerste voorzitter, Oud-Burgemeester BAUWER-AERTS, de tweede voorzitter, Dr. Alois VERWAEST, Notaris Jos SEGERS, André LESSELIERS, wijlen Stafhouder VAN HAL, de Prelaten van de Kempische Abdijen en vele anderen. De programma's en de onderwerpen behandeld op de eerste bijeenkomsten wijzen wel zeer duidelijk uit dat met Campinia 'een kring werd gevormd waardoor de belangstelling van

de academici voor de hogere belangen van de Kempische gemeenschap zou worden gewekt en levendig gehouden'. In diezelfde geest werden trouwens de Kempische studenten aangespoord tot het houden van jaarlijkse Groot-Kempische Studenten-kongressen, waar ook 'de opkomende generatie zou vertrouwd gemaakt worden met de problematiek van het gewest'.

Door allerlei omstandigheden verzwakte de activiteit van Campinia rond 1960 en in 1961 werd door de Stichting voor de Kempen opnieuw een poging ondernomen om Campinia tot nieuw leven te brengen in de reeds geschetste geest. Een nieuwe reeks vergaderingen en acties volgden meestal in nauwe samenwerking en zelfs als onderdeel van de Stichting voor de Kempen.

Vanaf september 1964 kwam dan een grootse vernieuwing en volgde een systematische uitbouw van Campinia Academica. Op dat ogenblik was Dr. Mon VAN THILLO op het gelukkige idee gekomen dat ook in de Kempen een afdeling van het Verbond der Vlaamse Academici moest worden opgericht en hij was bezig hiertoe contacten te leggen. Rond diezelfde tijd namen enkele - hoofdzakelijk jongere leden van Campinia - samen met nieuwgekomen academici werkzaam in het S.C.K. te Mol, het initiatief maandelijks lezingen en voordrachten te voorzien over de meest verschillende onderwerpen en bij voorkeur te houden door 'prominente sprekers'. Tevens viel toen de beslissing dat Campinia zou optreden als afdeling van het Verbond der Vlaamse Academici in de Kempen.

De aansluiting bij het V.V.A. was een blijk van waardering voor deze strijdvaardige vereniging van Vlaamse intellectuelen 'die buiten elke partij-politiek om door academische solidariteit medewerkt aan de Vlaamse ontvoogding en het ontwikkelen van een gave Nederlandse cultuur'.

De vriendschappelijke samenwerking van Campinia met het V.V.A. had voor onze vereniging zeer gunstige gevolgen en voor de daadwerkelijke hulp die wij mochten ondervinden van V.V.A. Gouw Antwerpen danken wij in het bijzonder de voorzitters Mon VAN THILLO, Joris DENIS, Walter OPSOMER, Jan DEBEUCKELAERE en Prof. Piet CARPENTIER, thans algemeen voorzitter van het V.V.A.

Terloops weze aangestipt dat sedert de toetreding van de Campinia-leden tot het V.V.A. dit Verbond plotseling in alle Vlaamse Gouwen een hernieuwde opbloei kende en nu als volwaardige opvolgster kan worden aanzien van het Katholiek Vlaamse Oud-Hoogstudenten Verbond en het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudenten Verbond. Mede door de inzet van enkele medewerkers waarvan wij niet kunnen nalaten de namen te vermelden nl. Bert HERMANS en vooral onze onvermoeibare sekretaris Firmin GORLÉ, beleefde Campinia sedert 1964 jaar na jaar opmerkelijke suksessen met de talrijke lezingen en voordrachten.

Meerdere keren per jaar kenden wij ontmoetingen met 100 en zelfs meer dan 200 aanwezigen, waaronder nog enkele in de voorbije weken. Wel hebben

wij ook eenmaal een ontmoeting ingericht waar de gewaardeerde spreker niet verscheen en eenmaal een ontmoeting waarvoor geen enkel lid kwam opdagen.

Mijnheer de Minister van de Nederlandse Cultuur en Vlaamse Zaken, Geachte Genodigden, Campinia Academica zal – met instemming van de Kempische Academici – pogen de ingeslagen weg te blijven bewandelen.

Indachtig de verdiensten van onze Kempische voorgangers zullen wij blijvend belangstelling opbrengen voor de problemen en mogelijkheden van het gewest waarin wij leven. Hierbij stellen wij vast dat spijt economische en sociale vooruitgang de Kempen nog steeds op velerlei vlakken een probleemgebied blijft in Vlaanderen en zelfs in de provincie Antwerpen.

En zoals de zuster-afdelingen van het V.V.A. zullen wij trachten verder onze bijdrage te leveren tot de uiteindelijke voltooiing van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd."

afdeling Klein-Brabant

Op 16 januari 1973 beluisterde de goed gevulde vergaderzaal van V.V.A.-Klein-Brabant Prof. E. THIELEMANS die er sprak over: 'Inflatie, onrechtvaardigste aller belastingen of noodzakelijke voorwaarde tot welvaart?' Misschien, zoals de spreker aantoonde, was dit een onderwerp dat niet onmiddellijk iedereen aansprak, omdat de inflatie in ons land nog maar 'kruipend' is. Wel verontrustend is het versnelingsproces der jongste jaren dat tot uiting is gekomen in de verdubbeling van de inflatie om de vijf jaar. Waar een matige inflatie niet noodzakelijk slecht is, zal de sterkere waarheen we nu evolueren, leiden tot ontwrichting van de maatschappij. Het verschijnsel inflatie is dus wel de zorgvuldige analyse waard die de spreker ervan maakte. Zo werd ondermeer vastgesteld dat het economisch instrumentarium ter bestrijding van inflatie internationaal dient te worden gecoördineerd. De strijd moet voor een groot deel kunnen steunen op een houding van matigheid, welke door iedereen zal moeten worden aanvaard. In dit opzicht springen de spectaculaire loonstijgingen der laatste jaren wel zeer in het oog. Na het gebruikelijke vragenstellen volgde het niet minder gebruikelijke gezellig samenzijn.

Voor de maandelijkse ontmoeting van 20 februari, waren heel wat belangstellende leden opgekomen. Op het programma stond een debat over de Belgische film. Ter inleiding van het onderwerp gaf J. P. WAUTERS, algemeen sekretaris van de K.F.L. en hoofdredakteur van 'Film en Televisie' een historisch overzicht van de evolutie van de Belgische en in het bijzonder van de Vlaamse film. Zo behandelde hij o.m. de vooroorlogse pogingen waarbij de verfilming van 'De Witte' een mijlpaal blijft, het na-oorlogse gesukkel, de eerste tussenkomst van de overheid in 1952, de mogelijkheid tot subsidiëring vanaf 1964 en de opkomst van de coproducties met Nederland, die tenslotte hebben geleid tot de eerste grote commer-

ciële successen zoals 'Mira' en 'Louise'. De regisseur van deze laatste film, Paul COLLET, die ook 'Cash-Cash' en 'L'Etainte' op zijn actief heeft, was eveneens aanwezig op deze avond. Uiteraard was hij diegene aan wie men tijdens het daarop aansluitend debat de meeste vragen stelde. Het ging er soms vrij vinnig aan toe en er werd alleszins bewezen dat zo de filmkunstenaars zich maatschappijkritisch kunnen gedragen, de V.V.A.leden zich eveneens kritisch kunnen tonen tegenover de filmkunstenaars.

Men was het er tenslotte over eens dat de huidige vorm en het huidig gedrag van de overheidssubsidiëring moet worden herzien willen wij in ons land een volwaardige filmindustrie bekomen. Het werd een leerrijke avond, tijdens welke ook werd aange-toond dat de debatformule, waarbij ons bestuurslid apoteker R. LAMENS met brio als moderator optrad, algemeen voorkeur verdiende boven het passief aanhoren van een voordrachtgever.

Op 23 maart luidde de leuze: V.V.A.-Klein-Brabant goes Siamese! De opkomst voor de 'Thailandse Avond' van V.V.A.-Klein-Brabant werd een overrompelend succes, er waren bijna honderd deelnemers! De eetzaal van restaurant-schip 'De Roerdomp' te Eikevliet was die avond amper groot genoeg om iedereen een plaats aan tafel te geven. Nauwgezet had men gezorgd voor een aangepaste sfeer, door het aanbrengen van versiering aan de ingang en in de zaal, door achtergrondmuziek, wierookstokjes en gongslagen, door een totaal onbegrijpelijke Thailandse tafelspeech en door Thailandse gerechten, die de gasten wel en de kok van het schip niet bevielen. De genodigden werden tussendoor bovendien vergast op een diamontage over Thailand. Na de dis kwam de dans. Tot in de ochtenduren deed de drukbezochte dansvloer het ganse schip daveren.

Op dinsdag 24 april kwam Prof. Dr. Marcel SERBRUYNS van de RUG, ons een lezing houden over 'De Droom'. Op een informele en humorvolle wijze werd ons een overzicht gegeven van de huidige droomtheorieën, en ook enkele parapsychologische aspecten werden belicht.

Op 15 mei was het de beurt aan de bekende T.V.-commentator de heer Guido NAETS. Het aangekondigde onderwerp 'Achter de schermen van het Europa der negen' werd ietwat onverwacht behandeld in de optiek van het leefmilieu. Tal van nijpende problemen wachten inderdaad op een internationale aanpak.

Op het einde van ons wel gevuld tweede activiteitenjaar werd tenslotte een gezamenlijke familie-uitstap naar de Kalmthoutse heide georganiseerd. De talrijk opgekomen deelnemers zorgden voor een lange autokaravaan, die zich niet liet afschrikken door het overtrokken weer. Tijdens de voor- en de namiddag werd er duchtig rondgewandeld onder de kundige leiding van apoteker VERPRAET. De stevige kost die werd opgediend rond de middag-barbecue smaakte heerlijk, zo ook 's avonds de koffie en de vlaaien. V.V.A.-Klein-Brabant staat klaar voor een nieuwe start in oktober 1973!

afdeling Brussel

Afdelingsbestuur 1972-'74 (correcties en aanvullingen)

voorzitter :

Ir. Paul MEULEMANS

ondervoorzitter :

Dr. med. Joost PROESMANS

sekretaris :

Lic. sc. Leo DE KLEERMAEKER

penningmeester :

Dr. jur. Wim VAN DER ELST

public-relations :

Dr. jur. Jean-Marie GALLE

raadsleden :

Lic. gesch. A. J. AERNOUDTS

Dr. jur. Paul BEECKMAN

Lic. h. f. Fernand BRIEVEN

Dr. jur. Mathieu CROONENBERGHS

Dr. jur. Albert DE CUYPER

Dr. med. Albert DE POORTER

Dr. jur. Gerard ROMSEE

Lic. gesch. Piet VAN NIEUWENHUYSEN

Verslag van de activiteiten van het voorjaar 1973

Het jaar 1973 begon vrij vroeg voor V.V.A.-Brussel. Op 18 januari trachtte Dr. jur. Luc DELEU, voorzitter van V.V.B.-Brabant, ons inderdaad wegwijs te maken in het gesloten juristenjargon dat ook de politici plegen te gebruiken wanneer zij het hebben over begrippen als: **decentralisatie, deconcentratie en gewestvorming.**

Aan de hand van de CVP-verkiezingsmanifesten sedert het Kerstprogramma van 1945, en de verkiezingsprogramma's van de diverse partijen sinds 1968, wist spreker een inzicht te geven in de evolutie van de decentralisatiegedachte, tot en met de jongste regeringsverklaring. Dat deze idee maar schoorvoetend vooruitgang maakt mocht blijken uit de geanimeerde spreker-zaal dialoog achteraf, gekruid met o.a. enkele rake replieken van de 'eeuwige antagogenisten', in casu Mr. Fr. VAN DER ELST en Mr. D. DE CONINCK, die ons met hun aanwezigheid hadden vereerd.

De vergadering van 2 februari werd weereen van onze traditionele seizoen-hoogvliegers! Bij die gelegenheid opende Dr. A. DE JONGHE voor ons wellicht de meest 'na-smeulende' bladzijde uit ons recent politiek verleden, nl. **het onderhoud Hitler-Leopold III te Berchtesgaden op 19 november 1940.** Spreker schetste de voorgeschiedenis en hij trachtte bovendien op onbevooroordeelde wijze de betekenis van dit onderhoud toe te lichten. Hierbij ging hij ons een beeld op van het tijdsgebeuren, dat hoewel het onlangs nog door een verklaring van prinses Marie-Josée grotendeels werd bevestigd, toch sterk blijkt af te wijken van de oorspronkelijke Leopoldistische versie.

In maart was ons geacht medelid Prof. Dr. J. L. WIEËRS, voorzitter van de stichting Wetenschappelijk Onderwijs Limburg, onze gast op de eerste-vrijdag-van-de-maandvergadering. In een zeer gemoedelijke sfeer konfronteerde hij ons met zijn wel zeer persoonlijke visie op de **huidige universitaire problematiek.** Het niet al te talrijk opgekomen, maar duidelijk uitgelezen publiek vergastte spreker dan ook op een zeer geanimeerd 'vragen-uurtje' achteraf. Zo zelfs, dat in het spervuur van vragen en antwoorden, de meest-elementaire noties van de tijd teloor gingen, zodat wij gevaarlijk dicht de volgende hoofdstedelijke zaterdagmorgen waren genaderd.

afdeling Oost-Brabant

Afdelingsbestuur 1972-74

voorzitter :

Dr. Ir. Jan KRETZSCHMAR

sekretaris :

Lic. Philippe DEPRAETERE

penningmeester :

Lic. Hugo DEGREEF

raadsleden :

Lic. Dis FAGOT

Dr. jur. Vital VALKENIERS

Verslag van de activiteiten van het academisch jaar 1972-'73

Op 19 december 1972 had de Oost-Brabantse club van het V.V.A. zijn 4e ontmoeting. Prof. Ir. A. VAN HAUTE hield er een gesprek over '**Problemen in verband met ons drinkwater**'. Het bestuur had eens extra een nieuwe formule willen uittesten, door de inleidende causerie van een gespecialiseerde, sterk te beperken in de tijd om daarna de deelneming aan het gesprek, door de aanwezigen, des te meer te bevorderen. Men mag wel aannemen dat deze formule geslaagd kon heten. Nadat de gouwvoorzitter de opgekomenen verwelkomd had en daarbij zijn waardering betuigd voor de vererende aanwezigheid van mevr. AELVOET, weduwe van wijlen onze algemene secretaris H. AELVOET, alsmede van mevr. VAN MOLKOT, weduwe van wijlen Dr. VAN MOLKOT, bestuurslid van onze Oost-Brabantsche club, werd de spreker ingeleid door Dr. Ir. J. KRETZSCHMAR met een bondige informatie over het wetenschappelijk onderzoek sedert vele jaren door Prof. VAN HAUTE verricht. In bijzonder gevatte en zakelijke bewoordingen bracht deze daarna de moeilijke materie op het peil dat voor niet-deskundige academici oorbaar geacht kan worden en mocht zich nadien verheugen in de levendige belangstelling van zovelen die ons met hun vragen of opwerpingen soms naar verrassende details voerden. Ook ná het officiële gedeelte, waarin nog mededeling over volgende ont-

moetingen werd verstrekt, met o.m. de explosief geladen onderwerpen van A. DE JONGHE te Brussel en de censuur in 1940 door Els DE BENS te Leuven, alsmede de vrouwen-revolte door L. BOEYKENS bleek er nog heel wat te vertellen, zodat de midder-nachtelijke kaap door enkele nakaarters vlot genomen werd.

'Gecensureerde informatie 1940-1945', is de titel van het doctoraal proefschrift, waarmee Mevr. Dr. Els DE BENS met de grootste onderscheiding aan de RUG promoveerde in de Pers- en Communicatiewetenschappen. Ondanks de beperkingen van de archiefwet, die bepaalt dat het bronnenmateriaal met betrekking tot wereldoorlog II, slechts na 50 jaar openbaar mag gemaakt worden, slaagde Dr. DE BENS erin een hele reeks vertrouwelijke rapporten in te kijken. In het eerste deel van het werk leren we dat de censuur onder het toezicht van de Propaganda-Abteilung van de Wehrmacht stond. Deze trad in het begin zeer streng op, doch weldra kon de preventieve censuur niet meer afdoend worden gehanteerd. De Propaganda-Abteilung kreeg echter vlug genoeg van artikels met Dietse, federalistische en Belgicistische inslag, en de preventieve censuur werd in 1942 terug ingevoerd.

In het tweede deel van haar proefschrift handelt Mevr. DE BENS over de evolutie en de politieke koers van de toenmalige pers. Merkwaardig is wel dat de

Duitse bezetting in minder dan geen tijd het Belgisch perswezen had heropgericht. 'Volk en Staat' was het blad van het V.N.V. Een nieuwe redactieploeg werd samengesteld onder het hoofdredacteurschap van Jan BRANS. Het blad bleek echter zonder Duitse financiële steun te werken. De DEVLAGE daarentegen, kleefde de SS-ideologie aan en sprak zich uit voor annexatie met Duitsland. Opvallend was echter dat de 'collaborerende' bladen, ondanks steun van de bezetter, weinig succes kenden. De socialist Hendrik DE MAN, die met zijn blad 'Le Travail' zijn doel, de arbeidersklasse te bereiken en te motiveren had gemist, werd door Jos VAN EYNDE van 'Vooruit' aangezocht om samen één groot blad voor Vlaanderen op te richten. Een aantal bladen hielden zich voorlopig neutraal, doch wanneer de Propaganda-Abteilung meer publiciteit voor nationaal-socialistische thema's eiste, namen een aantal joernalisten hier niet aan deel. 'De Gentenaar-De Landwacht', werd alzo opgeheven. Volgens Mevr. DE BENS was het enige Vlaams dagblad dat na de bevrijding te Brussel kon verschijnen, 'Het Laatste Nieuws', omdat het blad tijdens de bezetting als 'gestolen' publicatie verscheen was. Het is heel moeilijk om over deze periode een objectief geschiedkundig verslag te maken, daar dat nog verweven is met passies en slechte herinneringen. Het is de grote verdienste van Mevr. DE BENS hierover op systematische wijze gegevens te hebben verzameld en geordend.

TERUGBLIK IN DE TOEKOMST

Toen de contraceptie opkwam klampte de Kerk zich vast aan de periodieke onthouding.

Toen de contraceptie er door was en voor abortus werd gepleit, klampte de Kerk zich vast aan de contraceptie.

Toen de abortus algemeen werd aanvaard, kwam men op voor de euthanasie van de gehandicapte pasgeborene en de Kerk klampte zich vast aan de abortus.

Toen ook de euthanasie van de pasgeborene was verkregen en men ging aandringen op de euthanasie van de gehandicapte ouderling en de ongeneeslijk zieke, klampte de Kerk zich vast aan de euthanasie van de misvormde pasgeborene.

Toen de euthanasie op alle leeftijdsklassen overal werd toegepast, eiste men de euthanasie van bepaalde rassen en vroeg men wettelijk opgelegde eugenetika door castratie en aanduiding van de huwelijkspartner. De Kerk had al lang opgehouden te bestaan...

Intussen had onze beschaving de gehele kringloop afgelegd en stond weer bij Sparta en bij Hitler.

Er was een man die stenen hieuw uit de rots...

Zullen wij nu de budgetten voor de gehandicapten maar alvast gaan inkrimpen ?

Studax.

brieven en telegrammen

Op 28 januari 1973 werd Wies MOENS vijfenzeventig ! Aan zijn adres : Aldenhofstraat 75 - NEERBEEK-(BEEK) Ned., zond de algemene voorzitter volgend gelukwenstelegram :

'Mede namens al de leden en het bestuur van het Verbond der Vlaamse Academics wens ik U geluk bij Uw vijfenzeventigste verjaardag en breng U hulde om de bezieling die van U altijd is uitgegaan en om de levenslange moedig gedragen vervolging in dienst van de Vlaamse Zaak. Ad multos annos.'

Dis FAGOT, de eeuwig-jonge trouwe kameraad, en nieuwe voorzitter van de gouw Brabant, een gouw die zich in haar twee afdelingen Brussel en Oost-Brabant flink begint te roeren, stuurde op 4 januari 1973 het volgende, steeds aktueel en belangrijke rondschriften :

Geacht Medelid Academicus,

Bij het voorlopig aanvaarden van mijn functie als gouwvoorzitter, hebben enkele vrienden het nuttig geacht dat er een

bijzondere oproep zou gedaan worden voor ons gebied. Buiten kijf staat het wel dat Brabant het meest bedreigd is, en dat men zich daarvan in de ommelanden wel degelijk bewust is blijkt uit de belangstelling die de gehele Vlaamse beweging voor ons aan de dag legt. Dan staat het ook buiten kijf dat hier, meer nog dan elders, behoefte is aan een pluralistisch gezinde intelligentia die bereid is zich te buigen over het politieke bedrijf, de partijen te inspireren en het volk in zijn ontwikkelingsgang te begeleiden. Als deze opdracht zwaar is, dan is ook de bezinning dwingender en niet minder de nood aan samenwerking.

Ook in Brabant zijn er talrijke academici van niteenlopende levensbeschouwing bij het V.V.A. aangesloten als om een spil van solidariteit van de Nederlandse culturele waarden. Zij betuigen daardoor jaarlijks weer hun trouwe goedkeuring aan wat de Centrale Raad of het Bureau van de vereniging onderneemt. Zij betuigen hun wil tot een krachtige bevestiging van onze doelstellingen maar kunnen vaak niet actief deelnemen aan de werking in de afdelingen – of niet zoveel en zo dikwijls als zij het wensten – opgeslorpt als ze zijn door wetenschappelijk werk, door drukke beroepsbezigheden en soms ook door hun intense deelneming aan velerlei politiek of para-politiek initiatief in menige andere vereniging. Kortom ze verrichten soms eenzaam hun taak.

Toch is ook de academicus 'niet gemaakt om alleen te leven'! De gouw Brabant biedt ons momenteel twee haarden met eigen werking: de club van Brussel en de club van Oost-Brabant. Een derde is in voorbereiding. Een sporadische verplaatsing naar de binnenstad van Brussel, naar Leuven of naar Halle, kan tegenwoordig nog nauwelijks een bezwaar zijn tegen uw actieve deelneming aan onze ontmoetingen aldaar. Meestal gegroeid uit de herinnering aan het studentenleven zijn deze vergaderingen trouwens echte ontmoetingen en ontwikkelt zich daaruit niet alleen een eigen vorm van gezond gezelschapsleven maar ook een vernieuwd bewustzijn van een samenhangende die uitreikt boven onze verspreiding in het heterogene beroepsleven, verspreiding die we meestal betreuren zonder ze te kunnen verhelpen. Niemand zal trouwens de doeltreffendheid van wat we nog altijd 'onze strijd' moeten heten, in twijfel trekken.

Wij willen buitendien de al te zware hypothek lichten die ons, door een verlamdend en verzuilend sectarisme van partijen, of een niet minder schadelijk separatisme van levensbeschouwelijke aard, al te lang heeft afgehouden van een academisch ruimdenkende en onmisbare bereidheid tot samenwerking en overleg.

De tijd is wel gekomen om de rommel van de 19e eeuw op te ruimen, zij het dan ook zonder daarom de echte waarden te verstrooien die de Nederlanden en Europa belangrijk en zelfs schoon hebben gemaakt. In Brabant kunnen we echter niet gered worden door de successen van West-Vlaanderen of van Antwerpen, waar het V.V.A. een ongemene bloei kent. Op straffe van reddeloze verplettering van ons zelf, of van onze kinderen, moeten we het zelf doen in Brabant. De machten die in Brussel de franskiljonse schaamteloosheid, de kwaadwillige veroveringszucht teweeg hebben gebracht, demobiliseren niet en denken ook géén ogenblik aan een wapenbestand. Cynisch schrijven ze aggressie en kolonisatie in hun schild en worden daarin nog steeds, ja meer dan ooit, gesteund door de Franse staat, die, zonder onderbreking, sedert eeuwen, en met succes, onze Nederlandse gebieden aantast met alle vormen van geweld. Inderdaad, uwe bijdrage tot een intense werking van het V.V.A. in Brabant is niet zo onbelangrijk.

Het V.V.O., steeds op de bres voor de rechten van Vlaamse ambtenaren, zond op 6 februari 1973 de hieronder afgedrukte brief aan de heer E. LEBURTON, eerste minister, Wetstraat 16 - 1000 Brussel.

Mijnheer de Eerste Minister,

Zoals U weet is er in Vlaanderen wel enige deining ontstaan, en ontstemming, over het feit dat U, eerste burger van België, zich niet behoorlijk kan uitdrukken in het Nederlands, en U zich dus niet rechtstreeks kan richten tot de meerderheid van uw landgenoten.

Het V.V.O. heeft, in tegenstelling met andere Vlaamse verenigingen, hiertegen niet publiek geprotesteerd wat niet wil zeggen dat het V.V.O., gezien het bestaan van het Belgisch feit en voor zolang dit bestaat, hiermede volledig akkoord gaat. Maar wij kunnen dit aanvaarden als een uiting en een gevolg van de steeds verder schrijdende homogeniteit der drie volksgemeenschappen, de Nederlandse, de Franse en de Duitse, die in dit land leven.

Wij eisen echter dat deze ééntaligheid dan ook doorgetrokken zou worden op het administratieve vlak. Wij vragen, in toepassing van de taalwet trouwens, dat de Vlaamse ambtenaren van het eentalig kader het EFFEKTIEVE recht zouden hebben het Nederlands, en alleen het Nederlands, te gebruiken in hun dienstbetrekkingen.

Wij vragen U ter zake een rondschrijven te zenden naar alle departementen en instellingen, waarop de bepalingen van de taalwet van toepassing zijn om dit recht van de ééntalige ambtenaar te bevestigen.

Wij vestigen er uw aandacht op dat dit recht op effectieve eentaligheid van de Vlaamse wettelijk eentalige ambtenaar niet zo vanzelfsprekend is als men zou kunnen denken op grond van het feit dat het in de wet ingeschreven is. De Vlaamse ééntalige ambtenaar leeft immers nog al te zeer onder taal-dwang. Vele Vlaamse ambtenaren die de euvelen moed opbrengen het Nederlands te gebruiken, worden hiervoor in hun loopbaan benadeeld. Er zijn er zelfs, en wij verwijzen meer in het bijzonder naar het geval van de voorzitter van onze Sabena-afdeling, die hiervoor met broodroof bedreigd worden.

Wij verzoeken om uw tussenkomst in dit geval en de Sabena op haar wettelijke verplichtingen te wijzen.

Wij vragen U aan deze aangelegenheid dringend de vereiste oplossing te geven. Het is immers niet aanvaardbaar dat de hoogste gezagdrager van het land zou ééntalig zijn en dat anderzijds lagere beambten om dezelfde reden, en niettegenstaande het recht daartoe dat zij uit de wet putten, daarvoor zouden op straat gezet worden.

Wij vragen ook dat er nu eindelijk een begin zou gemaakt worden met de taalkundige splitsing van de centrale en gelijkgestelde diensten, zoals voorzien in de taalwet.

Gezien het belang dat wij aan dit schrijven hechten zijn wij zo vrij het aan de openbare opinie mede te delen.

Met de meeste hoogachting,

J. VAN WUYTSWINKEL,
Algemeen Sekretaris.

Dr. Jur. P. STOPPIE,
Algemeen Voorzitter.

Van het V.V.O. ontvingen wij zelf op 21 maart jl. ook een schrijven, gericht aan de algemene voorzitter en waarin de oprichting van een aktiekomitee-SABENA wordt aangekondigd, wat inmiddels reeds is gebeurd (zie de rubriek 'Van Wapenbroeders... en Zusterorganisaties').

Mijnheer de Voorzitter,

Hierbij hebben wij de eer uw aandacht te vestigen op het Sabenaprobleem.

Nu reeds sedert meer dan 9 jaar overtreedt de Sabena dagelijks de wet op het gebruik der talen in bestuurszaken van 1963.

Om te beginnen de bepalingen die een paritaire verdeling der hogere betrekkingen voorzien. Van de kaderbetrekkingen zijn er zowat 15 t.b. aan Vlamingen toegewezen.

De Sabena houdt zo weinig rekening met de taalwet dat zij nog op 1 oktober 1971 overging tot de benoeming van 2 Franstaligen in de functie van directeur-generaal en adjunkt-directeur-generaal, de twee hoogste bestuurlijke betrekkingen. Op klacht van het V.V.O. heeft de Vaste Kommissie voor Taaltoezicht deze benoemingen strijdig met de taalwet verklaard.

Ook de bepalingen inzake taalgebruik worden dagelijks op grove wijze overtreden. De binnendiensttaal is er nog steeds het Frans. Weliswaar verkondigt de Sabenaleiding dat de personeelsleden de vrije taalkeuze hebben. Wee echter de Vlaming die het waagt het Nederlands te kiezen. Dan vindt hij nergens meer een plaats en wordt hij met broodroof bedreigd. Zoals het bv. overkomt aan de voorzitter van onze Sabena-afdeling, de heer SCHEPENS.

De geneeskundige dossiers van de Vlaamse personeelsleden worden er nog in het Frans gesteld: slechts 1 bedrijfsgeneesheer op 14 is Nederlandstalig, alhoewel de meerderheid van het werkliedenpersoneel Vlaams is.

Kortom, en zonder tot in details af te dalen, de toestand is er zeker zo erg als in de Brusselse gemeentebesturen. Deze wetsovertredingen zijn des te ergerlijker daar zij voor het grootste deel gebeuren te Zaventem, gemeente zonder faciliteiten van het Nederlands taalgebied. Sabena-Zaventem is een zeer sterk verfransingselement in Vlaams-Brabant, mede omdat duizenden Franstalige werknemers er hun woonplaats hebben,

maar daarom bv. hun kinderen nog niet naar de Vlaamse school zenden.

Wij zijn allen akkoord om aan de verfransing van Vlaams-Brabant een einde te stellen. Wij vragen nu daden.

Wij vragen U met ons een aktiekomitee-Sabena op te richten om aan deze wantoestanden nog voor het einde van dit jaar een einde te stellen.

Met Vlaamse groeten,

J. VAN WUYTSWINKEL,
Algemeen Sekretaris.

Dr. Jur. P. STOPPIE,
Algemeen Voorzitter.

De Bond van de Vlaamse Verenigingen van Anderlecht heeft tot de heer minister van binnenlandse zaken CLOSE, de volgende protestbrief gericht, waarvan de tekst voor zichzelf spreekt:

Mijnheer de Minister,

In naam van onze Bond, waarbij vijftien Anderlechtse verenigingen aangesloten zijn, heb ik de eer te protesteren tegen de toekenning van één miljoen frank door de Agglomeratieraad van Brussel aan de Franse Culturele Commissie voor Brussel om geschonken te worden aan de v.z.w. Vie et Culture om er antivlaamse activiteiten mee in te richten in de zes Brusselse randgemeenten met faciliteiten.

Wij zijn de mening toegedaan dat noch de agglomeratieraad noch de Franse Culturele Commissie voor Brussel wettelijk bevoegd zijn zich in te laten met aangelegenheden van het Nederlandse taalgebied, waartoe de zes faciliteitengemeenten behoren, en verzoeken U dan ook deze beslissing van de agglomeratieraad te vernietigen.

Uw aandacht mag er op gevestigd worden dat deze aangelegenheid in Vlaamse middens als zeer belangrijk beschouwd wordt.

Vlaamse belastingbetalers uit de agglomeratie wensen wij geenszins geldelijk bij te dragen tot de verfransing van de betrokken Vlaamse gemeenten.

Met de meeste hoogachting,

Dr. jur. P. STOPPIE.
Voorzitter.

van wapenbroeders...

...en zusterorganisaties

VERBOND VAN HET VLAAMS OVERHEIDSPERSONEEL

(V.V.O.-sekretariaat : Koningsstraat 168 - 1000 Brussel
- tel. : 02 / 17 12 12)

Betreffende de taaltoestanden bij Sabena, verscheen in 'Het Nieuw Klimaat' van februari jl. een juridisch goed gestoffeerd artikel van de hand van Dr. Jur. P. STOPPIE, V.V.O.-voorzitter, onder de titel, 'Ook in de SABENA moet de taalwet nageleefd worden'. Hierin stond o.m. te lezen :
'... Jarenlang heeft de SABENA - en de minister van Verkeerswezen, het was een Vlaming! - beweerd

dat de taalwet van 1963 niet van toepassing is op de SABENA, omdat daarvoor een koninklijk besluit nodig is. Nu deze tesis niet langer meer kan volgehouden worden, o.m. ingevolge het advies van de Vaste Kommissie voor Taaltoezicht die de benoeming van twee Franstaligen aan de top van de SABENA, waarvoor V.V.O. klacht had ingediend, als een overtreding van de taalwet bestempelde en aan de Raad van State de vernietiging van deze benoeming vroeg, heeft de Waal DELMOTTE, Minister van Verkeerswezen, een ontwerp van koninklijk besluit opgesteld, waarbij alle overtredingen van de taalwet zouden gelegaliseerd worden...'

'... Het ontwerp DELMOTTE is dus onaanvaardbaar. Maar een politikus die nog leeft in 1830 is onaanvaardbaar in een **nationale** regering ! De taalwet moet toegepast worden in de Brusselse gemeentebesturen, voorzeker. Maar ook in de SABENA ! Ook voor de SABENA moeten bijzondere maatregelen voorzien worden. Betert de SABENA niet, dan moet haar monopolierecht op de internationale luchtverbindingen afgeschaft worden.'

Uit een persbericht dat steun en sympathie toezegt aan het personeel van het Studiecentrum van Kernenergie te Mol, en dateert van 16 januari 1973 extraheeren wij de volgende passage :

'Het V.V.O. eist dat de nodige kredieten zouden toegekend worden opdat in het Atoomcentrum van Mol de vastheid van betrekking zou gewaarborgd blijven en de uitbouw van het Centrum ook naar de niet-nucleaire sektor zou verzekerd worden ; zolang aan deze eis niet voldaan is moet de uitbouw van het I.R.E. te Charleroi stopgezet worden.'

VLAAMSE VOLKSBEWEGING

(V.V.B. - alg. sekr. Goudbloemstraat 19 - 2000 Antwerpen
- tel. : 03 / 31 20 07)

VLAAMS KOMITEE VOOR BRUSSEL

(Rijckelarenstraat 45 - 1000 Brussel - tel. : 02 / 12 10 56)

De beide hierboven vermelde zusterverenigingen hebben gezamenlijk in de eerste dagen van februari een motie uitgegeven waarvan wij de tekst integraal laten volgen :

De Vlaamse Volksbeweging en het Vlaams Comité voor Brussel stellen vast dat, ofschoon naar aanleiding van de regeringsverklaring door eerste minister LEBURTON verklaard werd dat in principe het gewest Brussel zou beperkt blijven tot de agglomeratie van de 19 gemeenten, niettemin de mogelijkheid van een uitbreiding opengelaten werd, mochten de parlementaire commissies van Kamer en Senaat een eensgezind advies hierover uitbrengen.

Zij wijzen er op dat iedere dubbelzinnigheid dienaangaande dient geweerd te worden.

Tevens beklemtonen zij de noodzakelijkheid van het bij voorrang stemmen van een wet, op grond van art. 107 quater van de grondwet, waarbij zeer duidelijk gesteld wordt dat het gewest Brussel slechts de 19 gemeenten van de hoofdstedelijke agglomeratie omvat.

Pas aan het spoedig totstandkomen van deze wet zal de geloofwaardigheid van de huidige regering kunnen gemeten worden. Op een ander gebied stellen de V.V.B. en het Vlaams Comité voor Brussel vast dat, als minister voor Brusselse zaken iemand benoemd werd die in het verleden bewezen heeft allesbehalve begrip te stellen voor de toestand en de verlangens van de nederlandstalige gemeenschap te Brussel. Van de h. CUDELL is algemeen geweten dat hij, bij de eerste betoging in 1970 van het Comité du Salut Public, vooraan stapte. Kan van hem niet verwacht worden dat ook maar één maatregel getroffen wordt ter bescherming van de nederlandstaligen te Brussel ?

De benoeming van de h. CUDELL dreigt bijna onvermijdelijk de thans bestaande ongelijkheid en het onevenwicht tussen neder-

landstaligen en franstaligen te Brussel te doen toenemen. Zij is, vanuit het standpunt van de regeringsleiders, bedoeld als een poging om bij de Brusselse francofielen in het geveel te komen. De V.V.B. en het Vlaams Comité voor Brussel verzetten zich hardnekkig tegen dergelijke politiek die slechts kan bijdragen tot de verdere verfransing van de hoofdstad.

Het Vlaams Komitee voor Brussel stuurde eveneens een open brief aan de heren voorzitters van de politieke partijen en aan de heer LEBURTON, kabinetsformateur. Wij lichten hieruit enkele rake volzinnen :

'... Zo Vlaanderen zich in de Brusselse kontekst niet om Brussel bekommert, dan zal Brussel daarom niet nalaten zich om Vlaanderen te „bekommeren”, maar Brussel zal het doen vanuit een vijandig standpunt en in het Frans. In dit geval worden daarbij tenminste 300.000 Vlamingen te Brussel aan hun lot overgelaten en aan de verfransing prijsgegeven.' ... 'Wij wensen nochtans uw aandacht te vestigen op het feit dat er in Brussel nooit taalvrede zal heersen tenzij men erin slaagt elke werving van de ene taalgemeenschap naar de andere uit te schakelen, en dit door het juridisch afbakenen, binnen de Brusselse agglomeratie, van de twee taalgemeenschappen, zoals men dit op het nationale vlak heeft gedaan. Dit kan gebeuren door het invoeren van de kulturele SUBNATIONALITEIT.'

Op 1 maart hebben het **Vlaams Komitee voor Brussel**, **Het Komitee der Randgemeenten** en **De Vlaamse Volksbeweging** aan de pers een gezamenlijk memorandum verstrekt i.v.m. Brussel. De tekst is té uitvoerig en diepgaand om hier te kunnen worden besproken. Op 25 april jl. gaven dezelfde drie verenigingen echter een motie bekend die betrekking heeft op hetzelfde probleem en die wij hieronder integraal weergeven :

Motie van de V.V.B., Het Vlaams Komitee voor Brussel en het Komitee der Randgemeenten

De drie verenigingen stellen vast dat de onderhandelingen die gevoerd werden voor de oprichting van een gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij (GOM) voor Brussel gebeurden praktisch zonder inspraak van de Nederlandstalige bevolking van Brussel. Zij onderstrepen dat het er naar uitziet dat deze GOM nauwelijks Nederlandstaligen zal omvatten, wat een aanfluiting is van de meest elementaire beginselen van de nieuwe organisatie van België.

In dit verband is het typisch dat een zeer gedetailleerde regeling werd uitgewerkt tussen de ondertekenaars o.a. wat betreft de respectieve vertegenwoordiging van de sociale partners en de politieke partijen enz., maar dat inzake de verhoudingen tussen Nederlandstaligen en Franstaligen enkel vaag verwezen wordt naar een 'billijk evenwicht' onder het mom waarvan het grootste ongelijkheid ingevoerd wordt.

De drie verenigingen wijzen op het belang van deze GOM in het kader van de economische decentralisering in België. Deze GOM zal het uitvoeringsorgaan zijn van het krachtens art. 107 quater van de grondwet op te richten Brussels gewest. Zij zal derhalve een grote invloed hebben op de oriëntering van Brussel en een belangrijke weerslag hebben op Wallonië en Vlaanderen nog meer bepaald op Vlaams Brabant en dit op sociaal en economisch gebied.

MILJARDEN SPAREN? SABENA AFSCHAFLEN.

De drie verenigingen eisen dat de Nederlandstalige gemeenschap te Brussel VOLWAARDIG EN PARITAIR zou vertegenwoordigd zijn in deze GOM. Zij onderstrepen nogmaals dat ook weer op dit gebied enkel de invoering van de subnationaliteit te Brussel een doelmatig technisch middel is om te vermijden dat functies voor de Vlamingen bestemd, door anderen zouden ingenomen worden.

TAALAKTIE KOMITEE

(TAK - de Pintelaan 311 - 9000 Gent)

Het TAK stelde een zeer verzorgde brochure samen en wel in vijf talen : het Nederlands, het Frans, het Duits, het Engels en het Spaans. Deze brochure behandelt de grieven en eisen van de Vlamingen in België en werd verzonden naar de buitenlandse ambassades en consulaten te Brussel, naar de Vlamingen in het buitenland en naar de verdruchte minderheden overal ter wereld. Daarbij werd verzocht de inhoud ervan zoveel mogelijk te verspreiden. De titel van de brochure is : 'Vlaanderen in België in Europa'. De rubriekhoofdingen spreken voor zichzelf : '... in 1830, de Vlamingen een verdruchte meerderheid, getallen, hoe werd dat mogelijk ?, getallen uit de hoofdstad Brussel, gehuichel tegenover het buitenland...'

Zoals uit het hieronder opgenomen persbericht blijkt, hebben verschillende Vlaamse organisaties een **aktiekomitee Sabena** opgericht. Het V.V.A., dat eveneens was uitgenodigd, besloot in zijn Dagelijks Bureau van 7 juni jl. met eenparigheid van stemmen tot deze aktie toe te treden. Dr. J. GERMIS, piloot en erevoorzitter van de gouw Oost-Vlaanderen, werd bereid gevonden ons bij dit komitee te vertegenwoordigen. Voor de belangstellenden geven wij zijn adres en telefoonnr. : Dr. Jeroom GERMIS - Fortlaan 50 - 9000 Gent - tel. 09 / 22 22 58.

AKTIEKOMITEE SABENA

(Bischoffsheimlaan 10 - 1000 Brussel)

Brussel, 18 juni 1973

Persbericht

Door het Algemeen Nederlands Zangverbond, de Koninklijke Vlaamse Ingenieursvereniging, het Komitee van de Randgemeenten, het Verbond van de Vlaamse Oud-Strijders, het Verbond van het Vlaams Overheidspersoneel, de Vereniging der Vlaamse Leerkrachten, het Vlaams Geneesherenverbond, de Vlaamse Volksbeweging, het Vlaamse Komitee voor Brussel, het Vlaams Verbond van Technici, het IJzerbedevaartkomitee, de Katholieke Werkliedenbonden Brussel, werd een aktiekomitee Sabena opgericht om de strijd om tot normale communautaire toestanden te komen in de sektor van de Belgische luchtvaart, in de eerste plaats in de Sabena, te intensifiëren.

De toestanden op communautair vlak zijn in de Sabena zeer slecht. Van de toepassing van de wet op het gebruik der talen in bestuurszaken, alhoewel deze in voege trad op 1 september 1963, welhaast tien jaar geleden, is niet veel terecht gekomen. Deze incivieke houding van de Sabena is des te ergerlijker dat zij niet een privémaatschappij is zoals een andere, zoals nog onlangs beweerd werd door Baron Van Houtte, voorzitter van de Raad van Beheer, vermits de Sabena niet alleen een monopolie-recht heeft op de uitoefening van de rechten die België van andere landen verkreeg op het uitbaten van regelmatige luchtlijnen, tussen België en deze landen, maar dat de bedrijfsverliezen gedekt worden door de Belgische Staat. Privilege waar de Sabena dankbaar gebruik van maakt. Het jaarlijks tekort is nu opgelopen tot boven het miljard. Zelfs de jaren dat de andere luchtvaartmaatschappijen winst maken slaagt Sabena er in verlies te maken. Van dit miljard wordt bijna twee derden door de Vlaamse belastingbetaler betaald.

Bovendien leidt deze niet-toepassing van de taalwet door Sabena tot verfransing van de gemeente Zaventem, waar de exploitatiezetel van Sabena gevestigd is, en van de omliggende gemeenten. De Vlaamse gemeenschap kan geen verfransing van Vlaams Brabant aanvaarden.

Er moet op gewezen dat de regering deze incivieke houding van de Sabena steunt door haar niet tot de orde te roepen. Zij beschikt daartoe over aanzienlijke middelen daar zij niet alleen de bedrijfsverliezen draagt maar dat zij eveneens aanzienlijke bedragen moet voorschieten om de aankoop van de nieuwe vliegtuigen die Sabena nodig heeft mogelijk te maken.

Aanbevolen voor :

KREDIET

BELEGGINGEN

SPAAR- EN VOORZORGENSTELSEL

n.v. SPAARCENTRALE

Voorzitter : E. F. BRIEVEN

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

H. Jasparlaan 113 - 1060 Brussel

gelezen in...

GAZET VAN ANTWERPEN

van 19 december 1972.

Onze motie, gericht tegen het gebrek aan talenkennis van LEBURTON, werd niet alleen besproken in sommige Nederlandstalige kranten als 'De Nieuwe Gids', 'Het Volk', 'De Antwerpse Gids', 'De Gazet van Mechelen', 'De Gazet van Antwerpen', 'Het Belang van Limburg' en 'De Standaard', maar vond ook weerklank in de Franstalige pers, al naargelang de strekking en de graad van fanatisme min of meer gekruid met zuurzoet commentaar. We vonden sporen van onze motie in 'Le Matin' (waardoor toch weeral enkele tientallen Antwerpenaars bereikt werden), 'La Métropole', 'La Nouvelle Gazette', 'La Flandre libérale', 'La Meuse', 'Le Peuple', 'La Lanterne' en 'La Dernière Heure'.

Uit de 'Gazet van Antwerpen', citeren we een stukje over onze motie, gevolgd door een mededeling over iets dat helaas nog steeds aktueel blijft... amnestie!

Vlaamse academici tegen Leburton

Het Verbond van Vlaamse Academici heeft zich in een motie bijzonder scherp uitgesproken tegen de heer LEBURTON als eerste minister. Er wordt bovendien gezegd, 'dat een politieke partij die de bekrompenheid van een dergelijk kandidaat-premier steunt, hopeloos zichzelf blameert. Derhalve wijst het Verbond de Vlamingen op hun plicht niet alleen de Nederlands-onkundigheid van de heer LEBURTON maar ook de laksheid ter zake van de Vlaamse vleugel van de BSP als volksonwaardig te veroordelen'.

In de motivering van de afwijzing van de heer LEBURTON wordt er o.m. op gewezen dat de man die steeds hoopte eerste minister te kunnen worden, gedurende vele jaren de mogelijkheid heeft gehad Nederlands te leren. Zijn onkunde kan, steeds volgens het Verbond van Vlaamse Academici, 'alleen het gevolg zijn van zijn gebrek aan belangstelling, zijn onbekwaamheid, zijn aanmatiging of zijn takteloosheid tegenover de meerderheid van de bevolking'.

Verzoek om amnestie

De Vereniging van Vlaamse Nationale Weerstanders en Politieke Gevangenen (VNNWPG) stuurde zondagavond volgend telegram aan regeringsformateur LEBURTON: 'Amnestie voor witten en zwarten weze het eerste punt van een regeringsprogramma. Zonder amnestie vergaat deze staat in haat'. Dit telegram werd ondertekend door de heer A. VERBIST, sekretaris van de vereniging.

POURQUOI PAS ?

21 december 1972.

In een artikel, getiteld 'Journal de la crise', ondertekend door zekere Jacques SCHEPMANS, geschreven ten tijde van de barensweeën van de huidige regering, vinden we met plezier

een toespeling op de motie van het V.V.A. Of de heer POMPIDOU, president van het culturele vaderland van de 'Pourquoi Pas?', evenzeer in zijn nopjes zal zijn over het gebruik van het woord 'gagmen', is een andere vraag. Dat de 'Pourquoi Pas' zat te popelen om een 'oplossing' voor de Voerstreek, oplossing die beter in haar kraam te pas kwam, blijkt wel uit de slotverzuchting van de schrijver.

Tiens! On a retrouvé des 'gagmen' pour relancer l'affaire du Premier ministre bilingue. Il s'agit d'une association des 'Universitaires flamands' qui montent sur leur grand lion pour hurler qu'on les insulte et que l'existence même d'un LEBURTON est une provocation à maman Flandre. Cela ne semble pas déranger spécialement le formateur qui continue contacts et rédaction fébrile de notes.

Et puis, ne prétend-on pas qu'Edmond LEBURTON a son plan sur les Fourons, plan que l'on dit très original? On pourrait le connaître rapidement.

LA LIBRE BELGIQUE

5 maart 1973

Het verslag van de vergadering van V.V.A.-Brugge op vrijdag 2 maart jl., tijdens dewelke de heren PERIN en VAN DER ELST 'een gesprek tussen federalisten' kwamen houden. Het verslag zweemt natuurlijk in een Brusselse saus, maar bezorgt ons toch prettige lectuur. La vérité sur les impérialistes francophones, c'est la vérité qui blesse 'La Libre Belgique'.

L'autre jour, à la Chambre, le coprésident francophone du P.S.B. M. COOLS a déclaré: 'Nous comprenons les problèmes internes du F.D.F. R.W. et nous sommes prêts à aider les dirigeants de ce parti. C'est pourquoi les socialistes acceptent que deux députés F.D.F.-R.W. - dont un sans droit de vote - siègent au sein de la commission spéciale pour la régionalisation. Ainsi M. OUTERS pourra surveiller M. PERIN...'

Bien plus qu'un élément de polémique facile, l'affirmation de M. COOLS traduit une réalité: on en a eu la preuve, vendredi soir, à Bruges où M. PERIN était, avec M. VAN DER ELST, le président de la Volksunie, l'invité du 'Verbond der Vlaamse Academici'.

Alors que le très prudent M. VAN DER ELST se contentait de paraphraser les grandes options du programme communautaire de la Volksunie, le bouillant député liégeois a défini ce qui, selon lui, devrait être la position wallonne de base pour l'ouverture d'un dialogue de communauté à communauté.

Personne, a-t-il dit, ne peut imposer son point de vue unilatéralement. Il faut négocier, et négocier cela veut dire faire des concessions réciproques.

Partant de là, de président du R.W. a énuméré les principes qui, selon lui, devraient permettre aux fédéralistes flamands et wallons de trouver une solution aux problèmes bruxellois.

A propos de la représentation flamande dans la région bruxelloise, il a dit: 'La Volksunie est partisan d'un système de sous-nationalité. Je crois que ce

terme a un impact psychologique malheureux et qu'il faudrait plutôt parler de 'citoyenneté communautaire'. Ceci dit, je suis favorable à la scission du corps électoral en deux groupes linguistiques distincts. C'est possible dans le cadre du fédéralisme !

A propos de la délimitation de l'aire de la région bruxelloise, il a affirmé : 'Je reste convaincu que la solution passe par une consultation populaire mais je voudrais préciser que les Flamands ont tort d'avoir peur de cette consultation car il est clair que le F.D.F. qui détient actuellement le pouvoir à Bruxelles n'a aucun intérêt à ce que l'agglomération s'étende en territoire flamand. Pour s'en convaincre, il suffit de faire quelques calculs électoraux sur base des résultats du scrutin pour le Conseil d'agglomération et pour les Conseils des fédérations périphériques. Dans cette matière, il faut être plus réaliste que passionné...'

Et, à M. VAN DER ELST qui lui faisait remarquer que 'chaque fois que l'on a étendu le territoire de l'agglomération, on a promis aux Flamands que ce serait une solution définitive', M. PERIN a répondu qu' 'une solution dans un cadre fédéral doit nécessairement être une solution définitive'.

A cette occasion, il a ajouté : 'Contrairement à ce qu'on croit généralement, les impérialistes francophones bruxellois ne se trouvent pas dans les rangs du F.D.F. Les deux grands impérialistes bruxellois sont M. VAN DEN BOEYNANTS, qui préconise la solution utopique d'une région comprenant non seulement l'agglomération mais aussi les cinq fédérations flamandes et deux fédérations wallonnes à créer, et M. SIMONET qui, lui, croit qu'on doit constituer un vaste triangle qui empiéterait aussi bien sur le territoire flamand que sur le territoire wallon.'

Et de conclure : 'Jamais nous n'aiderons MM. VAN DEN BOEYNANTS et SIMONET à annexer des territoires flamands contre la volonté des Flamands ! Les Bruxellois savent maintenant à quoi s'en tenir à propos de la solidarité entre Bruxelles et la Wallonie à la sauce F.D.F.-R.W.'

A Bruges, M. PERIN a eu le mérite de la clarté. Il a prouvé que nous avons raison lorsque nous affirmons que le fédéralisme voulu par le R.W. et la V.U. mais aussi par le F.D.F. et ses alliés libéraux bruxellois ne peut être que contraire aux intérêts des Bruxellois que MM. OUTERS, LAGASSE et RISOPOULOS prétendent être les seuls à défendre.

M. PERIN gagnera peut-être le tour des Flandres qu'il a entamé - nous en doutons cependant - mais jamais il ne sera un Merckx de la politique parce que, contrairement au champion cycliste, il ne parviendra plus jamais à asseoir sa popularité dans les trois grandes régions du pays.

HET NIEUW KLIMAAT

Orgaan van het V.V.O., nr. 99 van april 1973.

Wil Sabena ook Vlaamse sympathie en steun ?

Het artikel is té lang, té uitgebreid en té grondig bestudeerd om hier, zelfs in het kort te kunnen worden weergegeven. Er worden enkele pertinente (door ons ingekorte) vragen gesteld :

1. hoeveel van de **honderd hoogste betrekkingen** worden door Vlaamse personeelsleden ingenomen ?

- 2. hoeveel geneesheren zijn er in de Sabena en hoeveel hiervan zijn Vlamingen ? - 3. hoeveel scholingscursussen werden er de laatste jaren ingericht en hoeveel daarvan in het Nederlands ? - 4. wat bedoelt de heer GOOSSENS, afgevaardigde beheerder met : 'Wij zullen zonder medelijden zijn voor degenen die afzijdig blijven in de gezondmaking van de maatschappij...'

Min of meer in de marge van dit grote artikel vinden we een kleine maar pertinente rechtzetting die we wel integraal laten volgen :

Rechtzetting - Sabena

Sommige Vlamingen vrezen dat de afschaffing van de Sabena in het nadeel van de Vlamingen zal uitvallen ! Niets is minder waar !

Ten eerste : in de huidige omstandigheden wordt de Sabena meer en meer een Franstalige of verfransende instelling.

Ten tweede : het staat vast dat in een nieuwe instelling alle Vlamingen, die iets van luchtvaart kennen, beter zullen tewerkgesteld worden. De steun van het V.V.O. en een reeks Vlaamse verenigingen zullen daar voor zorgen !

ONS KANTON

Maandblad van de Vriendenkring van het Komense - april 1973 - 3e jaargang - nr. 2.

We laten U vandaag veel Frans lezen, wat ongetwijfeld uw algemene ontwikkeling ten goede komt en de goedkeuring van V.D.B. en Eddy MERCKX zal wegdragen. Op gevaar af, verdacht te worden in de ogen van de Vlaamse 'bittereinders', gaan we zelfs zó ver, de Franse versie van een tweetalig artikel te geven. We doen dat niet zo maar, voor de aardigheid, maar om U te laten aanvoelen hoe een voor Franstaligen bestemde, gezonde argumentatie, in hun geest moet weerklinken.

Het is alleen jammer dat er in dit goedbedoeld voorlichtend artikel, niet gesproken wordt over 'langage néerlandais'. Immers, een Vlaamse taal bestaat niet, en daarom spannen de Franstalige nieuwsmedia zich al te vaak in om 'flamand' te gebruiken i.p.v. 'néerlandais'. Dit, wellicht opdat hun kijkers, toevoorders of lezers toch maar niet zouden gaan beseffen dat er in Europa een belangrijke NEDERLANDSE cultuurgemeenschap bestaat.

Les Flamands francophones

'Quelle est votre attitude face aux Flamands, qui, forcés par les circonstances, ont perdu l'usage de la langue flamande et qui n'emploient plus que le français ?' nous fut-il demandé.

Essayons de donner une réponse claire et honnête. Juste avant que Jacques BREL ne quitte la scène, il fut interrogé par un reporter de radio. 'Vous avez souvent déclaré que vos origines flamandes ont eu sur votre œuvre artistiques une très grande influence. Qu'en est-il ?' - 'Je ne peux changer mes origines

flamandes. Cela reste mon caractère, qui normalement doit s'extérioriser dans tout ce que je fais et tout ce que je suis.' - 'Vous vous sentez donc Flamand' ? - 'Non seulement je me sens ainsi, mais je le suis réellement'.

Jacques BREL nous rappelait tout simplement ce que tant d'auteurs avant lui avaient répété : 'En fait il n'y a pas de Belges, il n'y a que des Flamands et des Wallons'. Nous dirions que notre façon d'être des Belges dépend essentiellement de notre façon de rester Flamands ou Wallons. L'écrivain MALLET-JORIS, habitant Paris depuis de longues années et écrivant exclusivement en français a dit un jour : 'Face aux problèmes et aux situations, je réagis en tant que Flamande, non en tant que Française. A chacun sa façon.'

Etre Flamand ne dépend donc pas de la région qu'on habite, ni de la carte d'identité qu'on a en poche, ni même de la langue qu'on parle. Mais il faut reconnaître que la façon la plus naturelle, si non unique, d'être Flamand, s'exprimera dans le langage flamand.

LE COURRIER LILLOIS

Lettre bimensuelle d'informations régionales et européennes.

Hierin lezen wij met steeds meer genoegen en groeiende belangstelling de hoofdartikelen van Marc WATTIEZ, hoofdredakteur. De analogie van de problemen in Frankrijk en in België is treffend. De reactie hierop van een volksverbonden intellectueel kan in beide landen dan ook niet anders dan gelijklopend zijn.

1re quinzaine - Novembre 1972 - numéro 23.

'Le tragique dilemme'

... en politique intérieure, M. JEANNENEY rejoint également le programme des réformateurs : 'pour alléger le poids des hiérarchies bureaucratiques, pour guérir l'ankylose administrative, pour réduire les gaspillages, pour mettre fin à l'anonymat du système où l'on ne sait presque jamais qui décide quoi, pour éviter que le pouvoir central ne stérilise les initiatives provinciales et favorise un encombrement monstrueux de l'espace parisien, il faut créer de vraies Régions, ayant de réels pouvoirs, maîtresses de leurs finances, de leurs équipements et de certains services publics.'

Certes, si l'on voit mal comment M. JEANNENEY a pu puiser ses nouvelles idées dans l'orthodoxie gaulliste (mais celle-ci a tellement de facettes !), on ne peut cependant que saluer avec satisfaction son évolution et admirer sa sincérité dégagée de tout dogme et de tout fanatisme jacobin rétrograde.

Gérard LANDRY.

2ème quinzaine - Décembre 1972 - numéro 26.

'La mobilité de main d'œuvre'

Pendelen is niet alleen een Vlaams probleem !

Le dernier train de lois 'sociales' instituait, entr'autres, une 'prime de mobilité' que d'aucuns appelaient 'prime de déracinement' ou même 'prime de dépor-

tation' pour ceux qui ne trouvent pas de travail près de chez eux.

Cette prime comprend une allocation de 'transfert' et une 'indemnité de déplacement'. Les auteurs de la loi espèrent ainsi 'transférer' 15 000 à 20 000 jeunes parents. Ces déplacements sont quasi obligatoires pour certains emplois spécialisés ; ils ne devraient pas l'être pour les autres dans un pays à l'économie géographiquement équilibré. Le déséquilibre, appelé aussi centralisme, est trop connu pour être démontré ici. Ce qu'il faut dénoncer, c'est une politique qui aménage le déséquilibre, qui l'entretient, qui le renforce. Ne sont résolus, ni la sous-industrialisation de certaines régions, ni l'engorgement des métropoles. Est résolue, par contre, l'arrivée de main d'œuvre docile pour un patronat qui n'a pas envie de 'transférer' ? Des colonies oubliées répondent : Debré (qui veut se faire réélire à la Réunion) a vite demandé que ses protégés bénéficient des primes pour leurs migrations de plus en plus fréquentes en Métropole. Et les travailleurs frontaliers, seront-ils 'primés' ? 61 800 travaillaient en Allemagne Fédérale et en Suisse fin 1971, dont 37 600 Alsaciens-Lorrains, et leur nombre augmente. Là, pas de prime car le déplacement n'est pas dans le bon sens. Les pouvoirs publics s'émeuvent régulièrement du succès économique des voisins. Pompidou a même parlé de 'concurrence déloyale' !

Sauf erreur, ces mêmes pouvoirs publics ne se sont jamais plaints de l'attraction qu'exerçait l'agglomération Lille-Roubaix-Tourcoing sur la Flandre Belge.

Le préjudice culturel qu'ont subies les communes limitrophes de la frontière (francisation de Comines/Komen, Warneton/Waasten, Mouscron/Moeskroen) et qu'auraient pu invoquer les frontaliers West-Flamands n'existe même pas en Alsace-Lorraine où la plupart des travailleurs parlent le dialecte Haut-Allemand.

Ces travailleurs ont également droit à un travail près de chez eux. L'état incapable de leur offrir n'a pas à déplorer l'attraction urbaine de Sarrebrück, Karlsruhe, Bale ou Genève qui sont des villes frontalières, qui recrutent donc naturellement une part de leur main d'œuvre en France.

Les régionalistes, ont toujours défendu le droit de chacun à travailler et à vivre dans sa région.

Marc WATTIEZ.

1ère quinzaine d'Avril - numéro 28.

'Une région européenne : les Pays-Bas Français'

De hier voorgestelde zienswijzen en perspectieven zullen allen interesseren, die heelnederlands zijn gericht. Wij hebben dit editoriaal dan ook integraal afgedrukt.

On spéculé ici et là sur les **limites** régionales et sur le **nom** des régions. Et on a raison car la loi du 5 Juillet 1972 sur la création et l'organisation des régions stipule que les Conseils Généraux ont jusqu'au 1er juin pour faire des propositions sur lesquelles statuera le gouvernement jusqu'au 1er Octobre au plus tard.

Notre nom est 'PAYS-BAS français' et nous faisons campagne pour ce nom¹. Car au delà d'entités historiques qui nous sont chères, certes, mais qui n'illustrent qu'un mini-régionalisme dépassé politiquement, notre existence historique, ethno-culturelle, économique doit être affirmée par ce vieux nom toujours actuel de PAYS-BAS FRANÇAIS et non par un quelconque point cardinal.

Nos limites régionales actuelles sont celles des Départements du Nord et du Pas-de-Calais. L'histoire a vu tant de changements de frontières qu'on ne peut revendiquer l'une d'entre elles avec certitude. Sans dire que les limites imposées sont idéales, elles sont néanmoins satisfaisantes dans la situation politique actuelle (limite départementale des régions et caractère sacré des frontières).

Un changement ne pourrait venir que par une remise en cause de la Picardie ou de la frontière franco-belge. Est-il utile de dire que peu de responsables y sont préparés ?

La région 'Picardie'² malgré les tensions internes sera vraisemblablement 'reconduite' et risque d'être entraînée complètement dans l'orbite parisienne. Le seul moyen d'entraver la progression du cancer parisien serait de 'redistribuer' entre l'Ile-de-France, la Champagne et les Pays-Bas Français cette région factice gravement menacée. La limite de la rivière Somme, longtemps considérée comme la limite méridionale des Pays-Bas, a l'inconvénient de ne plus être réaliste (couper Amiens en deux ?) ; c'est toute la vallée de la Somme, du Vimeu et Ponthieu au Vermandois³ qui pourrait prendre place dans les Pays-Bas Français. Saint-Quentin et Amiens affirmeraient leur rôle de villes moyennes au même titre que Valenciennes ou Dunkerque et ne végèteraient pas sous la tutelle de Paris.

Au nord, l'effacement de la frontière n'est pas pour demain. Si certaines régions ou nations ne peuvent véritablement exister que par la disparition de la frontière (Pays Basque, Catalogne...), notre situation n'est pas si nette, même si nous affirmons les liens qui nous unissent au reste des Pays. Bas. Tels qu'ils sont, les Pays-Bas Français forment une véritable région européenne.

Le Westhoek⁴, prolongement en France des Pays-Bas néerlandophones, n'a pu résister à une politique assimilatrice trop dure et se francise, perdant par là ce qui la distinguait fortement dans la région. Les propositions dont il l'est l'objet (protection de la langue, bilinguisme) ne remettent pas en cause son appartenance régionale.

Une proposition (cf. ci-après) réunit le Hainaut belge aux Pays-Bas Français. Ainsi seraient réunis au sud des 'Pays-Bas Néerlandais'⁵, les 'Pays-Bas Wallons'⁶, les 'Pays-Bas Picards' linguistiquement homogènes, et même, pourquoi pas, avec le reste du Benelux, les 'Pays-Bas Allemands'⁷ ?

Alléchantes peut-être pour l'esprit, ces propositions, comme d'autres encore, ne sont pas prêtes de voir le jour. Nos préoccupations doivent être présentement le changement de nom de la région et l'exigence d'un Pouvoir Régional effectif.

Marc WATTIEZ.

1. Une affiche 40x50 cm reprend le slogan 'une région européenne' : les 'Pays Bas Français que vous pouvez vous procurer contre 3 F en timbres au C.L.
2. Départements de la Somme, de l'Aisne et de l'Oise.
3. Départements de la Somme en entier, arrondissements de Saint-Quentin et Vervins dans le département de l'Aisne.
4. Communes de l'arrondissement de Dunkerque où se parle encore le flamand, dialecte du néerlandais.
5. Partie de la Belgique appelée couramment 'Flandre' et Pays Bas du Nord appelés couramment 'Hollande'.
6. Provinces de Liège (moins les cantons germanophones) de Namur, de Luxembourg, partie wallonne des Provinces de Brabant et du Hainaut.
7. Grand Duché de Luxembourg et cantons germanophones de Belgique.

B.I.W.-NIEUWS

15 novembre 1972 - nr. 10.

De v.z.w. 'België in de Weereld', Nederlandse tegenhanger van 'L'Union des Belges à l'Etranger', gevestigd te Brussel (B 1050), Blanchestraat 1, beantwoordt aan een noodzaak. Het tijdschrift van deze vereniging bevat een schat van wetenswaardigheden over Vlamingen in de wereld en geeft allerlei praktische wenken voor mogelijk contacten.

Het tijdschrift publiceerde een uiterst belangwekkend 'MEMORANDUM', door B.I.W. aangeboden aan de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap. Wij citeren hieruit :

De Vlaamse buitenlandse aanwezigheid

– In Noord-Amerika leven ongeveer 100.000 personen die in Vlaanderen geboren zijn ; hetzij ongeveer 50.000 in Canada, waarvan een groot deel pas na de tweede wereldoorlog ons land verliet, en 50.000 in de V.S.A. Wanneer men hierbij de personen rekent die door huwelijk of geboorte nog een culturele of tenminste een psychologische binding hebben met Vlaanderen dan komt men bv. voor de V.S.A., waar we reeds meerdere generaties nakomelingen hebben, tot ongeveer 750.000 personen.

– In Latijns-Amerika (vooral Argentinië en Brazilië) benadert de Vlaamse aanwezigheid de 5.000 personen.

– In Centraal-Afrika (Zaire, Rwanda en Burundi) zijn er ongeveer 15.000 Vlamingen.

– In Zuid-Afrika zijn er momenteel 6 tot 8.000 Vlamingen.

– In Noord-Afrika enkele honderden.

– In het Oosten en Australië is de Vlaamse aanwezigheid eerder beperkt : te ramen op 2 tot 4.000 personen.

Dit maakt bij benadering een totaal van 130.000 Vlamingen overzee. Minstens evenveel leven buiten onze grenzen in Europa : ongeveer 100.000 in Frankrijk, ongeveer 25.000 in Nederland, ongeveer 5.000 in Duitsland (militairen niet inbegrepen), ongeveer 2.000 in Zwitserland, ongeveer 1.000 in Spanje, ongeveer 500 in Italië, enz.

Daarbij komen nog de tienduizenden Vlamingen in het voor hen cultuurvreemde Wallonië.

Zonder een preciese optelsom te kunnen maken, mogen we zonder aarzelen spreken van een **dichtbevolkte zesde Vlaamse provincie** in het buitenland. Voor de cijfers baseren we ons op de statistieken van de betrokken gebieden en op ingestelde enquêtes. Deze aanwezigheid kan in enkele, hoewel niet exclusief determinerende groepen ingedeeld worden :

- de miserie-emigranten (vooral in Noord-Amerika, Frankrijk en Wallonië)
- de ontwikkelingshulpers (met inbegrip van de Vlaamse zelfstandigen in Centraal-Afrika)
- de missionarissen
- de militairen (vooral in Duitsland)
- de industriëlen, zakenlui en beoefenaars van vrije beroepen (dokters, ingenieurs, advocaten...)
- de wetenschapslui, professoren en studenten
- de diplomaten
- de zeelieden
- de nakomelingen van de Vlaamse emigranten.

Een merkwaardige aanwezigheid in het buitenland, die de eigenheid van Vlaanderen naar buiten uitdraagt, en derhalve niet kan verwaarloosd worden wil Vlaanderen zichzelf niet verminken.

Buiten deze eerste afdeling, bevat het Memorandum nog zeer lezenswaardige gegevens betreffende de (socio-) culturele activiteiten van de Vlamingen in het buitenland, de culturele noden en mogelijkheden van de Vlamingen in het buitenland en de B.I.W.-bemiddeling.

Het moet gezegd, de B.I.W. doet prachtig werk !

ANTWERPEN

december 1972.

In het tijdschrift 'Antwerpen', een publicatie met standing en prestige, gaf burgemeester Lode CRAEYBECKX een historische van het ontstaan van de Universitaire Instelling Antwerpen. Verheugend is wel dat de burgemeester de belangrijke rol, die het V.V.A. vervuld heeft in deze aangelegenheid, geenszins stilzwijgend voorbijgaat. Enkele uittreksels van dit in zijn geheel trouwens zeer interessant artikel mogen dit illustreren.

'Het is met dit besef voor ogen dat ik op 11 juli 1959 op de Grote Markt voor de verzamelde Antwerpse bevolking de noodzaak van een nieuwe Vlaamse Universiteit, en de redenen waarom deze te Antwerpen diende te worden gelokaliseerd, heb uiteengezet. Het feit dat het aanwezige publiek en de pers enthousiast onthaal aan dit betoog gaven, wees erop dat er een stroming was, vatbaar om gekanaliseerd te worden in de richting van een duidelijk geformuleerd objectief : Universiteit Antwerpen.

Vanzelfsprekend is, dat het niet mogelijk is in een rede in open lucht uitgesproken bij een feestelijke gelegenheid een stelselmatige motivering naar voren te brengen.

Het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudentenverbond (later werd deze benaming gewijzigd in Verbond van Vlaamse Academics) bleek wel de instelling te zijn waar zulke motivering op doeltreffende wijze kon worden geformuleerd. Dit geschiedde op 10 augustus 1959. Een uitvoerig betoog was inderdaad nodig. Er waren immers stemmen opgegaan in negatieve zin, zo onder meer dat het kleine land België aan vijf

universiteiten reeds genoeg had, dat men nooit de nodige professoren zou vinden en dergelijke ongerijmdheden meer. Het was evenwel vereist hierop weerlegging te verschaffen, want zulke beweringen werden dikwijls gestaafd door verklaringen van personen die in het land grote invloed uitoefenden. De omstandigheid dat voortaan op de eenparige steun van het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudentenverbond kon worden gerekend, was naar mijn mening een belangrijk element dat richtinggevend was voor de actie die verder zou dienen te worden gevoerd.'

Hierna volgt een zeer lange namenlijst, te lang om hier weer te geven, maar waaruit blijkt hoeveel bestuursleden en leden van het V.V.A. bij dit pionierswerk betrokken waren.

ACADEMISCHE TIJDINGEN

Veertiendaags blad van de Katholieke Universiteit te Leuven
7e jaargang - nummer 6 - 8 januari 1973.

In dit tijdschrift lezen we een bijdrage over Dr. Edmond DE GOEYSE, beter bekend als Mon DE GOEYSE, die gehuldigd werd omdat hij met pensioen ging.

Hij verrichtte baanbrekend werk in het N.I.R. sedert 1931, en vanaf 1958 was hij aan de K.U.L. verbonden als hoofd van een dienst 'public relations'.

Destijds was hij praeses van 'Ons Leven', en het zou ons te ver voeren al zijn activiteiten hier op te sommen.

Mon DE GOEYSE was een ijverig V.V.A.-propagandist en deed enorm veel voor de ledenwerving. Wij danken hem hiervoor van harte en hopen dat het V.V.A. nog zeer, zeer lang zijn sympathieke verschijning moge begroeten, en dat hij, hoewel op rust gesteld, nog vele, vele jaren actief moge blijven. Met 'Academische Tijdingen', wensen we Mon DE GOEYSE ad multos annos !

DE STANDAARD

Na het overlijden van dr. Hendrik ELIAS, verscheen een ontroerend goed geschreven stuk van de hand van Manu RUYSS. We vinden het de moeite het te herlezen en te bewaren. De tekst wemelt van V.V.A.-namen, te weten gans de door hem beschreven 'kleine groep', evenals Frans VAN DER ELST, PELCKMANS en Johan DUCHEYNE.

Afscheid van Hendrik Elias

Met vele honderden zijn ze naar de abdijkerk van Grimbergen gekomen. De getrouwen van het eerste uur, die ook trouw bleven in de uren van de doodswake. En diegenen die later tot vrienden werden, wanneer de strijd voorbij was en in de stilte van de avond sereen kon worden gepraat, nagedacht, geschreven. Zij waren er allen, die kille zaterdagochtend in het kraaknette Brabantse dorp, om afscheid te nemen van Hendrik ELIAS, die nog zo plotseling is heengegaan en zoveel heeft achtergelaten.

Zij zaten vooraan in de kerk, een kleine groep van bijna reeds legendarische figuren : Hendrik BORGI-

HAD U IETS TEGEN ELIAS? KNACK WEL.

NON en Adiel DEBEUCKELAERE, de leiders van de illegale Frontbeweging die in de eerste wereldoorlog Vlaanderen een nieuwe ruggegraat gaf, Gerard ROMSEE, de grote en zwijgende getuige, Frans WILDIERS, Paul BEECKMAN, Leo WOUTERS, Thieu CROONENBERGHS. Een half uur voor de rouwdienst begon, was er geen plaatsje meer vrij. Helemaal achteraan had de patriarch Bert DHAESE nog een verscholen stoel gevonden, maar BORGINON kwam hem halen: 'Kom maar voor; wij zitten allemaal samen'. Ook Frans VAN DER ELST zat er. Zichtbaar ontroerd. Het was op zijn initiatief – niet als voorzitter van de Volksunie, maar als vriend – dat de mis opgedragen werd. Ook de uitgevers waren present: PELCKMANS, die de twee na-oorlogse standaardwerken mocht publiceren; Godfried LANNOO en Johan DUCHEYNE, die op ELIAS mochten rekenen voor hun encyclopedie van de Vlaamse beweging. Aan het altaar celebreeerden dom DE WILDE, abt van Grimbergen, dom STAPPERS, abt van Averbode, pater VAN ISACKER; verder op baden de abten van Steenbrugge en Dendermonde.

Toen het reguiem werd ingezet, bogen vele hoofden. De mannen en vrouwen, op dat uur in die kerk, behoorden niet tot de briljante elite die vermoeid en overspannen is van het carrière-maken. Het waren anonieme Vlamingen, die ooit meenden hun volk te dienen door in moeilijke jaren hun plicht te doen, en daarvoor zwaar werden gestraft. Er waren activisten en fronters, en vijftigers voor wie het verleden nog niet gesteld is tot geschiedenis en die in hun hart beelden bewaren die nooit zullen vergeeld geraken. En er waren ook heel wat jongeren, die weten van horen vertellen en aarzelend proberen te begrijpen wat dat betekent: een ideaal beleven in een Europa dat verscheurd wordt door oorlog en haat...

Pater VAN DE WALLE, provinciaal van de Vlaamse dominikanen, legde in de homilie de trage woorden van liefde en verdriet en dankbaarheid, waarop de gemeenschap van de vrienden wachtte. 'Dr. ELIAS beleefde zijn Vlaams-nationalisme als een haast religieuze binding... Hij was geen autoritaire leider, maar een innemend, verdraagzaam en minzaam mens... Hij werd bezielde door een enorme zin voor verantwoordelijkheid... Hij hield stand tegen alle, ALLE instanties die zijn volk bedreigden... Hij smeekte nooit om genade, ook niet toen iedere nieuwe ochtend het einde voor het executiepeloton kon beteke-

nen... Hij weigerde vrienden te verraden in ruil voor de eigen vrijheid... Hij is gestorven, rechtstaande zoals hij geleefd heeft... Het trage verval is hem bespaard gebleven...

Aan de offergang kwam geen einde. Mannen keken elkaar aan. Grimmig soms, en soms met grote, kinderlijke ogen. Er was een familie bijeen. In eenzelfde geest.

Toen ieder opnieuw buiten stond, op het kerkplein waar de wind over de hoge abdijmuren huilde, lag er een zeldzame warmte in de gesprekken. Hendrik ELIAS had, een laatste maal, zijn vrienden nog eens dichter tot elkaar gebracht.

...en zelf gehoord

Op 27 maart 1973 te 7.00 uur 's morgens heeft de B.R.T. na zijn nieuwsberichten volgende tekst omgeroepen: '... gevraagd te Brussel, Franstalige burgerlijke ingenieurs elektro-mechanika, Nederlandstalige technische ingenieurs elektro-mechanika met goede kennis van Frans en Duits...'

De enormiteit van wat achter deze onschuldige woorden schuilde moet zelfs tot het dikhuidige bestuur van de B.R.T. zijn doorgedrongen, want in de nieuwsberichten te 8.00 uur van dezelfde dag, heette het alleen nog: 'gevraagd te Brussel, Franstalige burgerlijke ingenieurs elektro-mechanika...'

Uit dit eenvoudig bericht vallen twee dingen af te leiden: vooreerst vraagt men voor de hogere positie die de burgerlijke ingenieur voorlopig nog steeds bekleedt, een Franstalige, voor de lagere positie van technisch ingenieur mag het Nederlandstalig zijn. Ten tweede wordt van de hoger geplaatste geen verdere taalkennis vereist, hij hoeft alleen maar Franstalig te zijn. Van de lagere geplaatste Nederlandstalige wordt echter gevraagd niet een passieve maar een **goede kennis** van het Frans en van het Duits bovendien.

Wordt het niet hoog tijd dat onze Vlaamse politieke mandatarissen verzet aantekenen tegen de wijze waarop de B.R.T. Vlaamse werkrachten blijft ronzen voor de Walen en voor de lagere betrekkingen te Brussel? Hoelang zal het ministerie voor de Nederlandse Cultuur nog toelaten dat de B.R.T. aldus de verfransing dient?

gratis publiciteit...

...Voor boeken...

CORNEEL HEYMANS

A COLLECTIVE BIOGRAPHY

(25 cm × 16,5 cm ; 320 blz. ; 56 foto's ; ingebonden ; omslag).

Het is ons een genoegen U dit boek aan te bevelen. Het boek bundelt de herinneringen van 110 vrienden en leerlingen van Professor C. HEYMANS, Nobel Prijs voor Fysiologie en Geneeskunde 1938. De wetenschappelijke onderzoeker en de medisch-historisch geïnteresseerde vinden hier de boeiende geschiedenis van een groot navorser, van zijn tijd, en van de wijze waarop beide elkander hebben beïnvloed. Voor de talrijken die het voorrecht hadden Prof. C. HEYMANS te kennen, roepen deze getuigenissen het beeld op van een uitzonderlijk rijke en warme persoonlijkheid, waarvan de herinnering in het hart van velen voortleeft. Maar ook voor allen die Prof. C. HEYMANS nooit ontmoet hebben en in het bijzonder voor de jongeren zal het ter hand nemen van deze biografie een verrijkende ervaring zijn.

In het boek zijn tevens opgenomen 'An Appraisal of the Significance of C. Heymans' Work on Baroreceptors and Chemoreceptors' door Prof. E. NEIL (Londen), en de tekst van de 1st Heymans Memorial Lecture 'Some Aspects of the Actions of Prostaglandins' door Prof. U. S. VON EULER (Stockholm), Nobel Prijs voor Fysiologie en Geneeskunde 1970, te Gent gehouden in maart 1972, tachtig jaar na C. HEYMANS' geboorte.

Het boek kan worden besteld bij het Heymans Institute of Pharmacology - De Pintelaan 135 - 9000 Gent, door overmaken van een check ten bedrage van *950 fr. of door het storten van hetzelfde bedrag op de rek. nr. 440-0649140-88 van de Kredietbank te Gent, ten name van Archives internationales de Pharmacodynamie et de Thérapie, Gent.

PROZA IV

van Wies MOENS,

is verschenen ter gelegenheid van 's schrijvers vijftiende verjaardag.

In de eerste afdeling van het boek werden een aantal artikelen opgenomen, door de auteur gewijd aan letterkundige onderwerpen. Zij bevat o.a. artikelen gewijd aan Pieter van der MEER de WALCHEREN, Stijn STREUVELS, Marie KOENEN en Felix TIMMERMANS, Karel VAN DE WOESTIJNE, Omer Karel DE LAEY, Cyriel VERSCHAEVE, Emile VERHAEREN, Charles DE COSTER, twee geschriften over de Dichtkunst, van G. PAPINI en J. MARITAIN, de roman 'Bartje' door Anne DE VRIES, Dietse vertellers (Emiel BUYSSE, Antoon VAN DE VELDE, e.a.), Albert MÄHL, Nederduitse Herleving, de Finse verteller: Eemil SILLANPÄÄ, 'Hannibal' door Mirko JELUSICH, de

studie van Richard BENZ over de Duitse Romantiek, en drie lezingen, gehouden voor de Volksuniversiteit te Geleen.

De tweede afdeling bevat enkele besprekingen van toneelvoorstellingen en toneelstukken uit de jaren '20 en '30 en wordt besloten met een inleiding tot het Poppenspel.

PROZA IV biedt aldus de lezer een karakteristiek beeld van wat Wies MOENS in de loop van veertig jaren (1923-1965) aan beschouwingen en kritieken in verband met literatuur en toneel heeft voortgebracht. Het is een boek geworden van ruim 350 bladzijden en werd uitgegeven op dezelfde manier als de vorige delen van zijn verzameld werk, met een vignette door Emiel TAALMAN.

De bundel PROZA IV kan TEGEN VOORUITBETALING verkregen worden, mits U zich wendt tot een van onderstaande adressen :

- Herman SENAËVE, Parklaan 2, St.-Niklaas - p.r. : 60.61.28.
- Bert VAN BOGHOUT, Jordaenskaai 3, Antwerpen - p.r. : 42.93.87.
- Karel DILLEN, Wouter Haecklaan 10, Deurne-Antwerpen - Bank van Parijs en de Nederlanden, Meir 85, Antwerpen, rekening nr. : 551-0374900-64 ; het giro v. d. Bank van Parijs is nr. 9.50, met vermelding : voor rek. nr. 551-0374900-64, van K. DILLEN.

De prijs per exemplaar is : *375 fr. (ingenaaid) en *475 fr. (gebonden).

ENCYCLOPEDIA VAN DE VLAAMSE BEWEGING

een uitgave van LANNOO/Tielt/Utrecht.

De Vlaamse Beweging is 'in'. Betrouwbare informatie hierover is meer dan ooit onmisbaar. De 'flamingant' zowel als de buitenstaander zoeken naar een bron die hen vlug en degelijk alles kan geven wat zij nodig hebben om de stand van zaken beter te kennen en de historische achtergrond te doorzien. Daarom publiceert de uitgeverij Lannoo de 'ENCYCLOPEDIA VAN DE VLAAMSE BEWEGING'.

Geschiedenis, oogmerken, figuren en symbolen van de Vlaamse strijd voor ontvoogding, zullen in een handige encyclopedische vorm worden voorgesteld en belicht.

De encyclopedie wordt een standaardwerk dat tegelijk vraagbaak en leesboek is en dat voldoet aan de strengste normen van betrouwbaarheid, algemene interesse en wetenschappelijke degelijkheid.

De 'Encyclopedie van de Vlaamse beweging' zal vanzelfsprekend ook aandacht schenken aan de Groot-Nederlandse beweging en gedachte en alle andere fenomenen waar de Vlaamse strijd mee in contact is gekomen.

Een selectieve literaturopgave, foto's, kaarten, diagrammen en statistieken zullen de praktische bruikbaarheid verhogen.

De redactie : Jozef DELEU, Gaston DURNEZ, Prof. Dr. Reginald DE SCHRYVER, Drs. Ludo SIMONS, Drs. Johan DUCHEYNE, redaktiesekretaris. Wetenschappelijk advies : † Dr. H. J. ELIAS, Brussel en Dr. A. W. WILLEMSEN, Den Haag. Meer dan 350 eminente deskundigen behandelen meer dan 2600 trefwoorden in twee delen van 750 blz. elk. Prijs voor de twee delen : *2400 fr.

TAALVRIJHEID ? !

door Edgar VAN CAUWELAERT

Uitgegeven door de Nederlandsche Boekhandel - Antwerpen, 232 blz., prijs ingenaaid *225 fr. Franstalige Brusselaars beweren niet 'tegen de Vlamingen te zijn' maar wel voorstanders van TAALVRIJHEID.

Wat bedoelen zij met Taalvrijheid ?

Ook sommige Vlamingen laten zich wel eens verleiden tot uitspraken als 'eigenlijk zou het toch beter zijn als iedereen vrij was de taal te spreken die hij wenste'.

Is dit juist ?

Om deze vragen te beantwoorden onderzoekt de schrijver niet alleen de filosofische inhoud van het begrip 'Vrijheid', maar ook de sociologische draagwijdte van het begrip 'taal' en over het algemeen de begrippen 'cultuur', 'volksgemeenschap', enz.

In deze opdracht is de auteur ten volle geslaagd !

NIEUW VLAANDEREN

tweemaandelijks heelnederlands vormingsschrift.

Het is een dynamisch, jong, degelijk en goedkoop tijdschrift, dat kan worden bekomen door het storten van *60 fr. (steunabonnementen vanaf *90 fr.) op p.r. : 98 74 65 van De Nederlanden v.z.w. - Brouwersstraat 74 - 8470 De Panne.

Elke nieuwe abonnee voor 1973 ontvangt gratis het dubbel nummer over federalisme, een kernachtige maar uitstekend gedokumenteerde studie over de vele verschillende vormen van federalisme die in dit land werden voorgesteld. Dit aparte nummer kan ook worden verkregen tegen de prijs van *30 fr. Door het tijdschrift te steunen helpt U de radikaal-Vlaamse gedachte verspreiden bij de jongeren.

40 IJZERBEDEVAARTEN

Uitgegeven door het bedevaartsekretariaat IJzerdijk 2 - 8160 Diksmuide.

Het is een handzaam boekje uitgegeven in het Nederlands, in het Frans, het Engels en het Duits met zeer beknopt het relaas en hoofdmotief van de veertig eerste IJzerbedevaarten. Het kost slechts *10 fr. en is telefonisch te bestellen op het nr. 051 / 502 86 - IJzerbedevaartsekretariaat - IJzerdijk 2 - Diksmuide en/of door storting op het p.r. nr. 8821.92 van bovengenoemd sekretariaat.

AVONDZANGEN

I. Wachtende Avond

II. Rouwende Avond

III. Wakende Avond

Ons medelid V.V.A., Dr. jur. André LOUF-DECRAMER, ere-pleitbezorger schrijft sinds lange jaren gedichten, welke hij zelf uitgeeft en aan de man brengt. Wij citeren 'SCHERVEN SCHOONHEID', nu niet meer verkrijgbaar, 15 gedichten met linogravures van Leopold SELS, dat werd uitgegeven onder de schuilnaam, Jaak VAN DEN IEPE. 'EEUWIGE POOL', (1. Soms wenen de dingen. 2. Onrustig blijft mijn hart. 3. Tot het in Uw rust verstilt.) Het zijn 37 gedichten over '... van de pijn van het vergankelijke naar de Vreugde van de Onvergankelijke', uitgegeven in 1972. De prijs bedraagt *75 fr. en bestelling kan gebeuren door storting op p.r. 1868.10 van André LOUF, Seulestraat 64 - 8950 Nieuwkerke. Hierop is 'EEUWIGE POOL II' gevolgd, 50 gedichten over hetzelfde thema, (1. Aardeontstegen - 2. Zelfontstegen), prijs *90 fr. 'EEUWIGE POOL III', bevat 32 gedichten over hetzelfde thema, (1. Levenontstegen - 2. Doodontstegen), de prijs bedraagt *80 fr.

'AVONDZANGEN I', vormt een aparte bundel van 33 gedichten en kost *75 fr. 'AVONDZANGEN II en III' bestaat uit 36 gedichten en kost *80 fr.

Onze gevestigde literatoren zoals Emiel JANSSEN s.j., André DEMEDTS, Wies MOENS, e.a. hebben over zijn gedichten steeds lovend en positief geoordeeld.

De dichter heeft nog andere werken op stapel staan en zo zien wij met belangstelling uit naar : 'OORLOGSKERKHOVENLAND - Ieper-Poperinge en Omstreken'. Het wordt een gedachtenispoëzie over de 169 Military Cemeteries van het Ypres Salient (Wereldoorlog 1914-1918).

VISIES OP HET CULTUURBELEID

door A. BESTERS en R. ROELS.

Antwerpen - Kultuurraad voor Vlaanderen 1972 - 468 blz.

Deze studie, in opdracht van de kultuurraad voor Vlaanderen uitgevoerd door het Centrum voor Andragogisch Onderzoek, is niet verkrijgbaar in de handel. Zij wordt rechtstreeks toegezonden na ontvangst van de storting van *250 fr. op p.r. 1419.29 van de Kultuurraad voor Vlaanderen te Antwerpen. Men vermeldt de titel op het strookje. Voor inlichtingen en bestellingen kan men zich ook wenden tot het sekretariaat van deze instelling - Jan van Rijs-wijklaan 28 - 2000 Antwerpen - tel. : 03 / 37 61 70.

BROCHURE TER NAGEDACHTENIS VAN DR. HENDRIK ELIAS

Op 10 februari 1973 werd een plechtige Eucharistieviering in concelebratie opgedragen ter nagedachtenis van Dr. Hendrik Jozef ELIAS in de abdijkerk van Grimbergen door de Abt van Grimbergen, E. DE

WINDE, de Abt van Averbode K. STAPPERS, de Provincial der Dominicanen Pater A. R. VAN DE WALLE en Pater K. VAN ISACKER s.j., hoogleraar. Pater A. R. VAN DE WALLE hield, indrukwekkend door haar sereniteit en gevatheid, de homilie. Vele aanwezigen en vrienden van Dr. Hendrik ELIAS vroegen de tekst van de kanselrede. Daarom meenden wij er goed aan te doen de tekst van het doodsprentje, de kanselrede van Pater A. R. VAN DE WALLE, en een in memoriam van Volksvertegenwoordiger F. VAN DER ELST in deze brochure te bundelen als dankbare herinnering aan wijlen Dr. Hendrik Jozef ELIAS.

Deze brochure kan worden aangevraagd bij de heer Vital PEETERS, Apollostraat 47 - 2600 Berchem. U dient enkel de verzendingskosten te vergoeden door bij de aanvraag twee postzegels van 4,50 fr. te voegen.

EEN 'ZWART-' EN 'WIT-BOEK'

Een lid van het Verbond van Vlaamse Academici (gouw Brabant), doctor juris, gewezen Rijksambtenaar, nu senator (V.U.), de heer Robert VANDEZANDE, verzorgde onlangs de gestencilde uitgave van twee brochures.

De eerste draagt als titel : **Zwartboek van de Belgische taalwetgeving** (48 blz.).

Na een woord vooraf en een inleiding volgt de bespreking van een reeks wetsvoorstellen ter verbetering van de taalwetgeving, en van een serie voorstellen van decreet, ingediend bij de cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap in België. Vervolgens geeft de brochure een lange lijst van misstanden op taalgebied in alle departementen, in parastatale instellingen, in plaatselijke, gewestelijke en centrale administraties. Dit gedeelte bevat talrijke concrete gevallen van opmerkelijke wansmaak en onhebbelijke onbillijkheid, die ruimschoots de moeite lonen om meer algemene bekendheid te verkrijgen. De tweede brochure heet **Witboek van de subnationaliteit**.

Beoogd wordt, de instelling van een Vlaamse, een Waalse en een Duitse subnationaliteit. De principes van deze subnationaliteit, de modaliteiten van toekenning en de toepassing ervan, de rechtsgevolgen en de sancties, de verandering van subnationaliteit en de bevoegdheid van de rechterlijke instantie, dit alles werd door de auteur diepgaand uitgewerkt.

Aan het **Zwartboek**, ontlenen we, ten titel van documentatie, wat volgt :

1. HET PLANBUREAU

Op 17 mei 1972 werd de Eerste Minister en de Minister van Economische Zaken geïnterpelleerd over de wijze van samenstelling en de benoeming van het personeel van het Planbureau. Dit Planbureau treedt in de plaats van het Bureau voor Economische Programmatie dat opgeheven werd. Het bestaat uit 42 leden, 91 personeelsleden en 20 tijdelijke personeelsleden. Hoewel we hier voor een nieuwe instelling staan, die van openbaar nut is, zouden volgens de taalwet, samen met het personeelskader, ook besluiten met de trappen der hiërarchie en het taalkader moeten gepubliceerd worden. Dat was niet het geval en zoals gewoonlijk - en dit werd door de Minister toegegeven - zijn de Franstaligen in de meerderheid.

Er werden personeelsleden zonder universitair onderwijs en met slechts een diploma van lager middelbaar onderwijs, tot adviseur benoemd; personen met slechts lager onderwijs werden onmiddellijk onderbureauchef. Van de 111 personeelsleden zijn er 34 in ministeriële kabinetten, 33 afwezig omwille van plaatsruimte, maar toch betaald en 39 in dienst. Drie personen, die in dienst geroepen werden, hebben geweigerd, waarschijnlijk omdat ze elders beter werk hadden en zich dus tweemaal lieten betalen. Anderen vervullen hun militaire dienst terwijl hun zetel warm wordt gehouden. Nog anderen, 3 in aantal, werken in politieke partijen of vakverenigingen, doch worden betaald door het Planbureau, hetgeen dus neerkomt op een subsidiëring van de traditionele politieke partijen door de Staat.

Hoewel het gaat om een openbare dienst, waarvoor het syndicaal advies noodzakelijk is voor het invoeren van het personeelsstatuut, toch werd er zonder enig protest vanwege de vakverenigingen, geen syndicale raadpleging gehouden.

De reden is niet ver te zoeken: het gemeenschappelijk front heeft zijn deel gekregen en zwijgt. Voor het overige zijn echter alle Belgen gelijk voor de wet en voor het openbaar ambt en de minderheden moeten beschermd worden. Moet men dan een partijlidkaart hebben om nog in openbare dienst te kunnen benoemd worden? Geen enkele oproep werd gedaan tot eventuele kandidaten.

Er is dus weer een instelling meer die in het begin ontsnapt aan het statuut van het Rijkspersoneel en die een autonome kern vormt in het departement.

De laatste jaren zijn verschillende zulke diensten in het leven geroepen. We leven dus in een periode van escalatie. De overheidsdienst in in gevaar en de objectiviteit bij benoemingen. Het Vast Wervingssecretariaat is in verval.

Ten slotte wijzen we nog op de bevoorrechte toestand van de leden van het Planbureau, wier mandaat niet vernieuwd werd of die niet opgenomen werden in instellingen van economische decentralisatie. Ze kunnen kiezen :

1. een afscheidingsvergoeding : gelijk aan het dubbel maandloon als ze volledige jaren gepresteerd hebben ;
2. ter beschikking-houden van Planbureau : voor een periode van tweemaal zoveel maanden als zij jaren dienst hebben in het Planbureau, met behoud van recht op wedde.

We kunnen dus besluiten : de regering overtreedt de taalwet (geen taalkaders) en het syndicaal statuut (geen syndicale raadpleging) ! Was de reden te zoeken in de haast waarmee men moest tewerk gaan, daar de meeste benoemingen plaatsvonden op 1 november 1971, d.w.z. 6 dagen vóór de verkiezingen?... Minister Simonet maakte bij dit alles een zielige indruk, hij erkende met het cynisme dat hem eigen is, de begane onwettelijkheden. Hoe kon het anders? Doch ondertussen treedt de regering alle wetten en reglementen met voeten en politiseert en verfranst zij verder de Overheidsdiensten, terwijl zij in de jongste regeringsverklaring nog plechtig heeft beloofd de taalwetten te zullen doen naleven. En dit alles zonder dat de vakverenigingen zich om de belangen van hun Vlaamse aangeslotenen, die de meerderheid vormen, bekommeren. Door vakverenigingen bedoelen wij deze van de overheidsdiensten en b.v. niet de Landelijke Bedienden Centrale, die zich de vervlaamsing van het bedrijfsleven werkelijk aantrekt.

We zouden bijna een rubriek 'administratieve wansmakelijkheden', in dit blad kunnen openen waarbij we rijkelijk zouden kunnen putten uit de zeer accurate studie van de heer R. VANDEZANDE.

...en voor mensen

DE BOND DER VLAMINGEN VAN OOST-BELGIË

De Bond der Vlamingen van Oost-België bestaat dit jaar éérentwintig jaar. In 1952 vestigde hij zijn secretariaat in Verviers. Tien jaar later ging de verfransde bovenlaag van de streek over tot een agressief gedrag : geheel Wallonië werd opgehitst. De Bond werd aangevallen in het Parlement, de ruiten van het Secretariaat werden stuk gegooid, doodsb bedreigin-

gen werden geuit, leden van de Bond werden in hun vermogen en arbeid bekneeld, kortom, de Vlamingenhaat genoot van een 'patriotisch bloeitijdperk'. De Bond verliet Verviers en vestigde zijn zetel in Tongeren.

Wat doet nu de Bond der Vlamingen van Oost-België? Hij verspreidt Vlaamse kranten en tijdschriften in de Voerstreek en Overmaas. Hij richt in Vlaanderen tientallen wintervoordrachten in, gewijd aan de Overmaasstreek. Hij richt autobustochten in, vanuit de Vlaamse provincies naar de cultuur- en stoffelijk bedreigde oorden, hij verzorgt een bestendige toeristische propaganda, dit ten bate van de bevolking, die er gedeeltelijk haar inkomsten moet uit puren.

De Bond geeft zijn eigen tijdschriften uit: 'Overmaas Volksblad' en 'Grenzen Open'. Verder worden de contacten met de omliggende streken en de Vlaamse pers gelegd en onderhouden. Uit dit alles blijkt het sociaal gevoel waardoor de ruime oer-Vlaamse onderlaag wordt gesteund.

Deze pioniersactie moet steeds het voorwerp zijn en blijven van hoge waardering! Wie meer wil weten, kan schrijven naar het secretariaat van de Bond der Vlamingen van Oost-België, Hasseltsestraat 41, 3700 Tongeren. Wie daarenboven zijn sympathie meer tastbaar wil maken, onthoude dat de postrekening van de Bond het nummer 5338.48 draagt.

JONGENSTEHUIS PIETER SIMENON TE LOMMEL

Dit is een inrichting voor de beschermde jeugd, een privéinstelling. Ze ontvangt een Rijks-onderhoudstoeslag, maar dit is precies één derde van wat de staat toekent aan zijn eigen tehuizen. Het Pieter

Simenon tehuis herbergt zowat 50 jongens boven de 15 jaar, met een gemiddelde leeftijd van 18 jaar. Waarom nu dit privé-initiatief, wanneer een Rijks-tehuis toch beter gesubsidieerd wordt? De sfeer van een Rijksinstelling verschilt grondig van deze van het Jongenstehuis Pieter Simenon, waar men diep sociaal- en Vlaams-voelend gericht is. Zij die het tehuis beschermen heten: Prof. Dr. Frans DAELS, Gent, Z.E.H. Kan. GHOOS, Prof. te Leuven, Mevr. Dr. J. GOOSSENAERTS, St.-Amandsberg, Prof. Dr. Walter OPSOMER, Antwerpen, Prelaat STAPPERS, abt der Norbertijnen te Averbode, E.P. VAN DE WALLE, provinciaal der dominikanen, Brussel, Dr. WEYNS, conservator te Bokrijk en Z.E.P. Prof. Dr. WILDIERS te St.-Job-in-'t-Goor.

De jeugd van het Pieter Simenon tehuis is aanwezig bij de grote Vlaamse manifestaties, zoals de IJzerbedevaart, het Vlaams Nationaal Zangfeest enz. Het tehuis hoeft hiervoor niet vooraf aan een politieke partijbonze te vragen 'of het wel past...' Deze vrije houding, gesproken uit een onbekneeld geweten, zet kwaad bloed bij de conventionele klein-politiekers. Zo iets komt dan vanzelfsprekend de financiële toestand niet ten goede! Dit dient te worden onderstreept, opdat elk vrijvoelend Vlaming zich zou kunnen uitleven bij het storten van een bijdrage ten bate van een sociaal werk, dat partijpolitiek ongebonden is. Door de methode van vrijheid en begrip worden in het Pieter Simenon tehuis uitzonderlijke resultaten bereikt, die zelfs de lofbetuigingen uitlokken van de jeugdrechtler in graad van Beroep te Luik. Voor wie iets wil 'doen' werd gesignaleerd dat de v.z.w. Jongenstehuis Pieter Simenon, Martien van Gurplaan 13, 3900 Lommel, volgende postrekening heeft: 1025.08.

IN MEMORIAM

Antoon VANDER PLAETSE.

Echtgenoot van mevrouw Maria DE STOOP. Akteur van het Vlaamse Volkstoneel, voordrachtskunstenaar, regisseur, leraar, geboren te Tielt op 30 december 1903 en overleden te Kortrijk op 8 februari 1973. Toen hij op 1 januari 1972 achterom keek over zijn leven, schreef hij tot slot van een belijdenis, die als een afscheidswoord voor zijn familie en vrienden bestemd was: 'Ik ben trouw gebleven aan mijn jeugd-idealen! Ik geloof in de volkomen ontplooiing van de menselijke persoonlijkheid en in het eeuwig leven.'

Hij geloofde in de bezielende kracht van de schoonheid. Tienduizenden heeft hij ontroerd door woord en geschrift. Zijn optreden was een boodschap, die hij in en buiten ons land uitgedragen heeft, opdat anderen met hem door de vreugde die de schoonheid biedt, blijder mensen zouden worden.

Hij geloofde in de verzoenende kracht van de goedheid. Waar anderen ongenadig waren in hun oordeel, waar haat en nijd stookten, ook als hij er het slachtoffer van was, kwam hij op voor verdraagzaamheid en vrede. Hij had maar één woord, het woord van zijn hart, dat nooit kwaad gewild heeft en in gelijke mate zowel geringen als machtigen zijn genegenheid schonk.

Hij geloofde in zijn volk. In donkere en lichte dagen is hij erbij gebleven, met een trouw zonder beperking, zonder begoochelingen, zuiver en echt. Wat hij geven kon heeft hij gegeven, wat hij dragen kon heeft hij gedragen. In de herinnering van zijn volk zal hij verder leven.

IN MEMORIAM

A
V V K
V

Na een leven van uitzonderlijk godsvertrouwen, lijden, offervaardigheid en alzijdig dienstbetoon, overleed te Berlaar op 14 februari 1973 in haar tachtigste levensjaar **mevr. Anna Hubertina ARETZ**. Ze was een bijzondere weldoenster van de missies van India, Kongo, Brazilië en Guatemala, groot oorlogsinvalide 1940-1945, medestichtster en erevoorzitster van de Vlaamse Nationale Weerstanders en Politieke Gevangenen, werkend lid voor amnestie en lid van vele Vlaamse verenigingen. Op gevaar van haar eigen leven heeft zij tijdens de oorlog de vervolgte joden geholpen. Daarom werd ze aangehouden en maakte twee jaar lang de verschrikkingen mee van het concentratiekamp. Zij kwam lichamelijk gebroken terug, maar haar geestelijke kracht stelde haar in staat door te gaan, zoals ze begonnen was, met het helpen van vele duizenden en het dienen van de edelmoedigste idealen. Zij gaf altijd alles weg. Ze kon zich niet neerleggen bij dat droevig feit dat ons land het enige ter wereld is waar de haat het blijft halen op de vergevingsgezindheid en de liefde. Daarom bleef zij met taaie volharding bij de publieke opinie en bij alle hogere instanties aandringen op het verlenen van amnestie. Op haar doodsprentje wordt het woord geciteerd van pater Alfred DELP s.j. vóór zijn executie in de Tegelgevangenis te Berlijn op 2 februari 1945: 'Wanneer door een mens een beetje meer liefde, een beetje meer goedheid in de wereld kwam, dan heeft zijn leven waarde gehad.' Bij haar overlijden zond de algemene voorzitter het volgende rouwtelegram: 'Mede namens de leden en het bestuur van het Verbond der Vlaamse Academici, betuig ik eerbiedig mijn rouwbeklag bij het heengaan van deze grote en moedige vrouw.'

Op de IJzerbedevaart van 1 juli 1973 werd haar onder algemene ontroering een passende hulde gebracht. Op de voorgaande bedevaart had ze met haar laatste krachten in enkele woorden een ultieme smeekbede om amnestie uitgesproken.

personalia

OVERLIJDENSBERICHTEN

René Willems, dr. in de diergeneeskunde, prof. aan de R.U.G., overleden op 24.8.'72.

Albert van Wezer, apoteker, echtgenoot van Romanie van Steenkiste, apoteker, overleden te Hove op 11.11.'72.

Jozef Indekeu, ir., medestichter en directeur generaal der n.v. brouwerij van Alken en vader van onze leden Jaak en Jan Indekeu. Geb. te Meeuwen op 9.11.'88, overleden te Alken op 20.12.'72.

Karel Mees, dr. jur. en lic. ec., kamervoorzitter van de Raad van State, geb. te Bornem op 21.1.'07 en overleden op 1.1.'73.

Raphael Debrabandere, mondarts D.D.S.; schoonvader van onze leden prof. dr. Gilbert de Smet (Gent) en dr. med. Jozef van Ryckegem (Waregem), geb. te Marke op 11.1.'90 en overleden te Gent op 26.1.'73.

Maria de Ferm-Schiltz, moeder van ons lid lic. h.w. Hubert de Ferm (Antwerpen), en schoonmoeder van prof. dr. Jos Couturier (Wilrijk), geb. te Antwerpen op 2.10.'88 en overleden te Antwerpen op 23.2.'73.

Maria de Bruyne, weduwe van Achille Dierick, moeder van onze leden Raf Dierick, apoteker (Bornem), Theo Dom-Dierick, notaris (St.-Niklaas) en Raymond en Olga Wardenier-Dierick, lic. ec. (Moerkerke), geb. te Petegem-Deinze op 24.3.'03 en overleden te Knokke op 24.2.'73.

Suzanne de Cavel, weduwe van Filip de Pillecyn, dr. in de wis- en natuurkunde, familielid van onze leden Godelieve de Pillecyn (Antwerpen) en Simonne Desemt, docent aan het R.H. Tolkeninstituut te Brussel, geb. te Gent op 26.5.'07 en overleden te Gent op 28.2.'73.

Frans van Schoubroek, dr. in de diergeneeskunde, prof. aan de R.U.G., lid van de Hoge Raad van het Wetenschappelijk onderzoek in de Landbouw, geb. te Glabbeek-Zuurbemde op 26.2.'24 en overleden te Gent op 3.3.'73.

Baron Joseph, Marie, Ernest, Albert, Benoit, Ghislain van Caloen, schoonvader van ons lid dr. jur. Paul Meyers, burgemeester te Hasselt, geb. te Brugge op 25.11.'85 en overleden op 9.3.'73.

Karel Engelbeen, geb. te Nieuwpoort in 1908 en overleden te Mar del Plata april 1973. Hij was vóór 1940 bestuurslid van de afdeling West-Vlaanderen, en week na de oorlog uit naar Argentinië. Onder de naam 'Zeeleeuw', was hij redakteur van 'De Schakel', maandblad van de Vlamingen in Zuid-Amerika.

Maria, Magdalena Coenen, weduwe van prof. Floris vander Mueren, geb. te Dormaal op 1.4.'94, overleden te Winksele op 13.4.'73.

Alphonse, Joseph Vlerick, weduwnaar van mevr. Afra van Elstraete, echtgenoot van mevr. Ernestine de Haen, vader van ons lid Lucien Vlerick uit Kortrijk, geb. te Kortrijk op 21.2.'84, overleden te Kortrijk op 11.5.'73.

Sully Fleerackers, echtgenoot van mevr. Mia van de Kerckhof, vader van ons lid Johan Fleerackers, kabinetschef bij het ministerie voor de Nederlandse Cultuur, geb. te Turnhout op 22.2.'04, overleden te Antwerpen op 12.5.'73.

Amand, Augustin Humblet, ere-hoofdinspekteur van het lager onderwijs in Limburg, geb. te Walshoutem op 26.7.'07 en overleden op 17.5.'73, schoonvader van ir. Rik Daenen, lid van de Centrale Raad.

Flor Dierckx, kand. sc., ex-gandavensis, geb. te Temse op 8.9.'97 en overleden op 15.6.'73. – Hij is met Joris GHYSSAERT één van de twee ouwe getrouwen bij de bestuursleden, die dit jaar aan het V.V.A.-Antwerpen zijn ontvallen. Hij was één van de meest trouwe leden en een grote vriend voor allen. Het V.V.A.-Antwerpen betuigt zijn diep medevoelen aan zijn echtgenote mevr. Elza Dierckx-van den Reeck, zuster van wijlen Herman van den Reeck.

Joris Ghysaert, apoteker, echtgenoot van mevr. Betsy Ghysaert-van der Meulen, overleden op 18.6.1973.

Cecilia, Philomene Leysen, echtgenote van Octave Engels, lic. h. wet., geb. te Nijlen op 29.9.'87 en overleden te Antwerpen op 1.7.'73.

GEBOORTEN

Goedele, dochtertje van lic. klass. fil. Luc en Magda Vandebussche-Ockier, op 1.2.'73.

Imke, dochtertje van tandarts en mevr. Mil Herbots, voorzitter van de afdeling Klein-Brabant, op 10.3.'73 te Bornem.

Patricia, dochter van dr. Geert Vyncke en mevr. Vyncke-Ng uit Tienen, op 1.4.'73.

Bart, zoontje van ir. Gilbert Cobbaert en mevr. lic. Fernande Develder, op 20.4.'73 te Menen.

HUWELIJKEN

André Iserbyt, lic. toegepaste economische wet. uit Bossuit huwde op 17 maart 1973 met **Marie-Rose Dauwe**.

Lionel Dewulf, advocaat huwde op zaterdag 14 juli 1973 met **Brigitte Mouraux** te Sint-Andries-Brugge.

GELUKWENSEN

Onder voorzitterschap van ons lid **Walter Kunnen** hield het actiecentrum voor Europees federalisme zijn jaarlijkse academische zitting, in het Osterriethhuis te Antwerpen. Tijdens die plechtigheid werd ons lid, **Mr. Willem Melis** tot ere-senator aangesteld.

Prof. Richard van Cauteren, van de KUL, de 'vader der Vlaamse ingenieurs', V.V.A.-lid nr. 45 en gewezen lid van de Centrale Raad tot 1963 is bij het einde van dit academisch jaar emeritus geworden. Te dier gelegenheid werd hij op 28 februari jl. in de grote aula door 'zijn studenten' gehuldigd. Eén van de feestredenaars was prof. Gaston Eyskens.

Prof. Louis Baeck, van de KUL, ontving als Vlaamse laureaat van 1972 de jaarlijkse prijs van de Scriptorum Catholici voor zijn vorig jaar verschenen essay, '**Groei en onkruid in de welvaartstaat**'. Dit jaar wordt van hem een ander werk uitgegeven door het Davidsfonds, 'De kloof tussen arm en rijk'.

F. Herwig Jansen, Dr. med. KUL 1967, verdedigde te Londen op 26 januari jl. zijn proefschrift '**Studies on bilirubin conjugation**' en promoveerde hiermede tot doctor of philosophy aan de Faculty of Medicine, University of London.

Jan Cottenie uit Melle behaalde op 19 december 1972 aan de RUG de graad van doctor in de landbouwkundige wetenschappen met een proefschrift getiteld: '**Biochemische studies in verband met de mogelijke kiemingsregelende rol van natuurlijk voorkomende fenolen en coumarinen**'.

Prof. dr. ir. Edward de Beer uit Aalst, titularis van de leerstoel voor grondmechanica en funderingstechniek aan de RUG, directeur-diensthoud van het laboratorium voor grondmechanica, ontving op voorstel van de faculteit van het bouwwezen van de universiteit te München, op 7 december 1972 van de senaat van de technische universiteit aldaar, de oorkonde van doctor honoris causa.

Prof. dr. Gilbert de Smet, van de fakulteit van Letteren en Wijsbegeerten van de RUG, ontving het eredoctoraat te Göteborg op 21 oktober 1972.

Guido Peeters, geb. te Booischoot 1942, lic. in de psychologie aan de KUL 1965, promoveerde tot doctor in de psychologie op 26 februari 1973 met een proefschrift getiteld '**The attribution of traits as a function of contrasting sentiment relations between stimulus person**'.

Lic. wiskunde Jacques Denis uit Antwerpen, die na het behalen van zijn licentiaatsdiploma verbonden was aan het astronomisch instituut van de KUL, promoveerde op 2 mei jl. tot doctor in de wetenschappen met een proefschrift getiteld '**De invloed van een rotatie en van een getijdenwerking op niet-radiële stertrillingen**'.

Dr. jur. Adiel Debeuckelaere en **Adelaïde Dortant** vierden de zestigste verjaardag van hun huwelijk. De 'ruwaard', Adiel Debeuckelaere was reeds vóór 1914 actief in het bestuur van het Vlaams secretariaat, voorloper van het V.V.A. en was lid van de Centrale Raad van het V.V.A. van 1935 tot 1970. Zijn zoon Jan is de huidige voorzitter van gouv Antwerpen en lid van het Dagelijks Bureau.

Ir. Soens, burgemeester van Strombeek-Bever, ontving op 31.3.'73 in het Cultureel Centrum, dat naar hem wordt genoemd, van het Katholiek Studentenkorps van Brussel de oorkonde van ere-commilito wegens zijn verdiensten voor de vrijwaring van Vlaams-Brabant. Daar hij op dat ogenblik na een bedrijfsongeval nog in het ziekenhuis verbleef, nam zijn ontroerde echtgenote de oorkonde in ontvangst, in het bijzijn van minister Chabert en andere voor-
aanstaanden.

Prof. dr. Piet de Somer, rektor KUL, bracht een bezoek aan de Kyung Hee University in Korea. Beide universiteiten zullen elk jaar twee professoren uitwisselen. Voor 16.000 aanwezigen ontving rektor de Somer er de promotie tot doctor honoris causa.

Prof. dr. J. V. Joossens, nam als voorzitter van de Belgische Vereniging voor Cardiologie deel aan het kongres van het American College of Cardiology van 14 tot 18 februari te San Francisco. Hij was er lid van het discussiepaneel over hypertensie en werd tijdens deze zitting benoemd tot Fellow van het American College of Cardiology. Op 11 en 12 mei organiseerde hij te Steenokkerzeel een internationaal symposium van sprekers uit de Wereldgezondheidsorganisatie, dat druk gevolgd werd en grote weerklank kreeg.

Dr. Omer Steeno, buitengewoon docent KUL, werd na zijn verkiezing tot raadslid op 13.3. jl., op 24.5. verkozen tot ondervoorzitter van de Nederlandstalige Orde der Geneesheren van Brabant. Dit maakt hem tot het jongste bestuurslid van de Orde der Geneesheren in België.

BETREKKING ZOEKEND

Ivo Rijnders, handelsingenieur, Economische Hogeschool Limburg 1972 vervult momenteel zijn dienstplicht en zwaait af op 28 augustus. (Dorp 2, 3918 Stevoort).

Etienne Kerremans, lic. criminologie KUL '72 (Sint-Katelijnevest 169, 2800 Mechelen).

Wij maken werkelijkheid van zijn verbeelding.

BEKAERT

N.V. BEKAERT S.A. Zwevegem. België.

Eerste Europese producent en tweede wereld-
producent van staaldraad en staaldraadprodukten

Eerste nationale producent van matrassen
en meubilair. Technisch adviseur, bouwer van
machines en van bedrijfsklare fabrieken.

- 15.000 medewerkers in 31 fabrieken
en 14 landen.

- 9 eigen verkoopkantoren en 148
agenturen verspreid over de 5
continenten.

- 1.000.000 ton staaldraad
en staaldraadprodukten
per jaar.

VAN MAANEN, OGBLY & MATHER

Geen beleggingszorgen :

BELEGGINGSFONDSEN

Voor uw spaargelden bekomt U,
benevens een deskundig beheer, de
zo noodzakelijke beleggingsspreiding,
die normaal slechts mogelijk is
voor een miljoenenportefeuille.

Vraag inlichtingen aan de **KREDIETBANK**
Eén van haar beleggingsfondsen zal U zeker interesseren.